

Hind 17 krooni

HEA LAPS

JA TEMA SÕBRAD JA SUGULASED

10 1998

Koolimullid

Mis on seanupp?

Koomiks

Teeme jalgpallivärava!

Kopraklubi

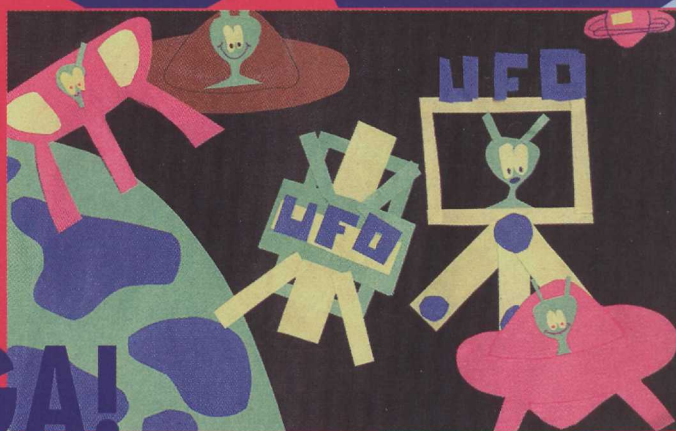
Vanad head tulnukad

Rattakumm terveks!

TRIIBU- LIINE kohtus TULNUKATEGA!

Liis Lass

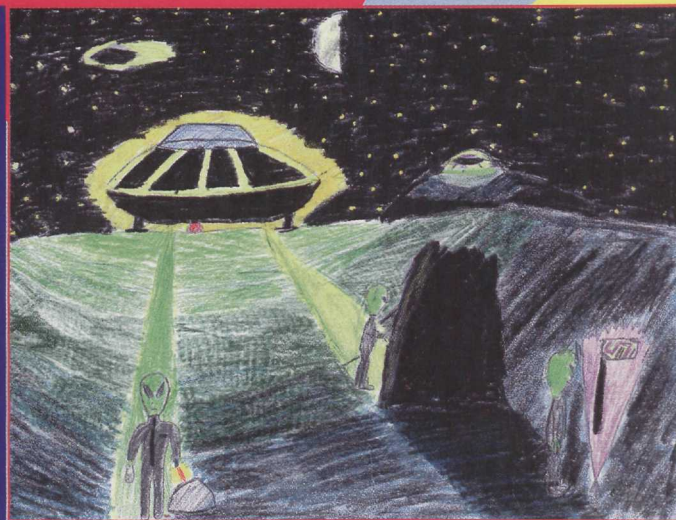

JA-JAA, pealkiri ei valeta mitte üks teips! Teie ustavale sõbrale Triibu-Liine Nessukelele vaatasid augustikuus otsa terved tulnukate kobarad. Tundmatud lendavad objektid vuhisesid ta nina alt läbi, tuntud objektidest kõnelemata. Siuhti-säuhti, viuh-ti-väuhti, nii et silme ees kirju. Palju kirju, vä-äga palju kirju saabus UFOde ja tulnukate piltidega. Nii kurb kui see ka pole, ei jätkunud seekord väga paljude geniaalsete ufoloogide jaoks lihtsalt auhindu... Seepärast otsustas Triibu-Liine jääda veel mõneks ajaks kosmosesse: sedakorda uurime LEGO kosmoseputukaid.

Triibu-Liine palub asjatundjatel välja mõelda üks lõbus ja lahe putukkaaslane, kelle võiks vahel kaasa võtta nii kooli, tänavale kui sõbra sünnipäevale.

Parimad saavad teatavad a-tähega algavad asjad. (Kes ei jõua neid asju ära arvata, neile ütleb Triibu-Liine konspiratiivse sosinaga: "REKATO AUHINNAD, noh!"

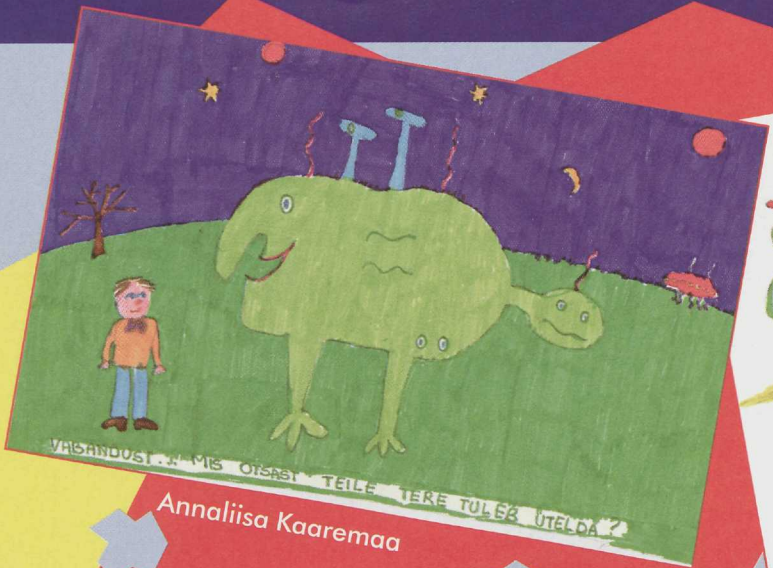
Sander Olo

Krõõt Olo

LEGO

Annaliisa Kaaremaa

Triin Kitsemets

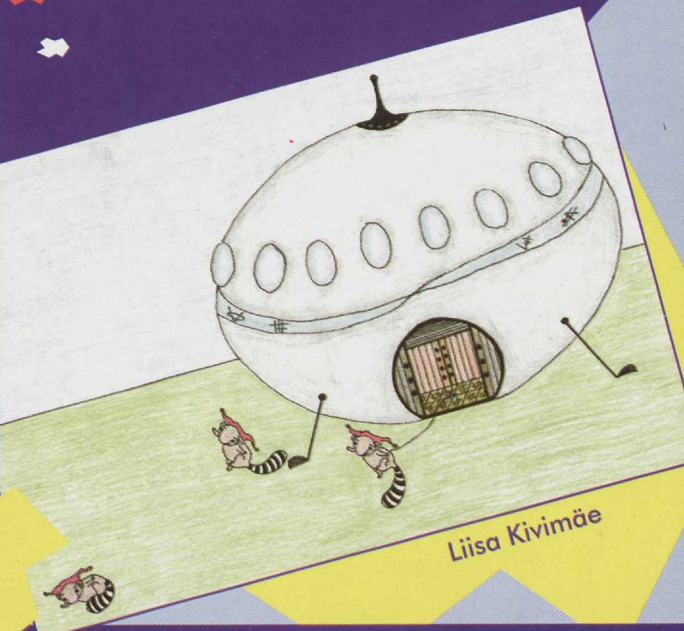
Sille Arro

Tiina Kauvere

Mattias Mälk

Liisa Kivimäe

Ajakiri Hea Laps
ilmub kord kuus,
tellimisindeks on 00552
ISSN 1406-3441

Väljaandja:
Mittetulundusühing "Hea Laps"
Harju 1, Tallinn, 10146
Tel. 631 44 28

Toimetaja LEELO TUNGAL
Levijuhit BRITTA KORŽETS
Kujundaja VIVIKA KALT
Esikaanel: Kirke Kangro joonistus

Eelmistele lehekülgedele mahtus ära vaid murdosake UFO-joonistustest, mille post meie toimetusse tõi. Mõned arvavad, et UFO-d on salapärased sigari- või taldrikukujulised lennumasinad, mõned joonistavad neid kummaliste suuresilmsete olevustena.

UHH, UFO-d!

Tegelikult on UFO lühend ingliskeelsest nimetusest "Unknown Flying Object" – tundmatu lendav objekt, ning seda lühendit kasutatakse just nimelt seni tundmatute ning planeedi Maa teadlaste poolt lähemalt läbi uurimata lennumasinade puhul. Hirmul on suured silmad ja nii mõnigi algul UFOks peetud lendav ese on osutunud lähemal uurimisel kas õiseks lennukiks, kirkalt säravaks Veenuseks või koguni metshanedes parveks.

Ka osavad pildistajad on siin-seal hakkama saanud UFO-fotode kokumonteerimisega: lähemal uurimisel on selgunud, et UFO-na on pildistatud hoopis lambivarju või akna-

klaasile kleebitud paberitükki...

Vaatamata maapealsete osavõtjate tempudele arvavad siiski paljud, et UFO-d on olemas ja kujutavad endast teistelt planeetidelt Maad uurima saadetud, tarkade olevuste poolt valmistatud sõidukeid.

Esmakordselt teatas "lendavatest taldrikutest" ameeriklane Kenneth Arnold 24. juunil 1947. Mees, kes lendas oma väikese ühekohalise lennukiga USA-s Washingtoni osariigis Kaljumägede kohal, märkas äkki mäetippude kohal sirges ravis lendamas üheksat helendavat taldrikukujulist eset. "Taldrikute" liikumiskiirus – 1900 kilomeetrit tunnis – ületas peaaegu et kaks korda helikiiruse,

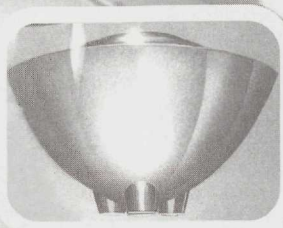
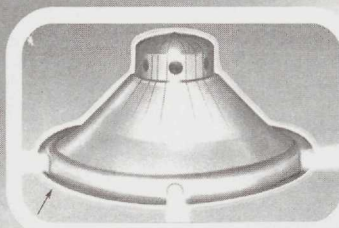
tollal aga polnud helibarjääri veel ületatud...

Sestpeale sündiski lendava taldriku nimi, kuigi kõik inimeste poolt nähtud tundmatud lendavad objektid pole sugugi olnud taldrikujulised.

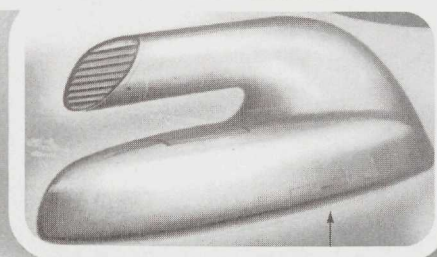
On kohatud ka sigari- või torpedokujulisi lendavaid esemeid, helen-davaid kerakujulisi objekte, valgust kiirgavaid keraid... On registreeritud juhtumeid, kus inimesed nägid kas laskumas, lendamas või tõusmas munakujulisi lennumasinad, ja samuti on kohatud tähe- või ristikujulisi esemeid. Mõnede tundmatute lendavate objektide piirjooned on olnud hägused ja mõned neist on vaatelejate silme all oma kuju muutnud.

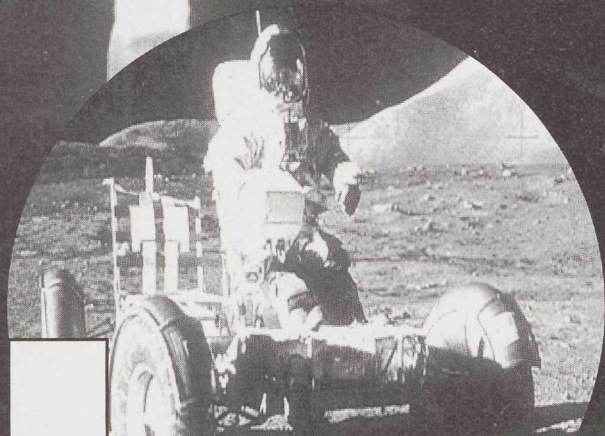
Võib-olla on peatselt ka Maa elanikud võimelised ette võtma pikki reise teistele planeetidele.

Eks näis, kas ja kes sõlmib esimesena sõprussidemed rohelistes me-hikestega!

Mitmeid väga vanu kujusid on peetud teistelt planeetidelt saabunud ufonautide kujutisteks. Jaapanist leitud 60 cm pikkune pronkskuju meenutab tõepoolest kummalist skafandrit kandvat asjameest. Jah, kui tema võiks inimkeeli kõnelda!

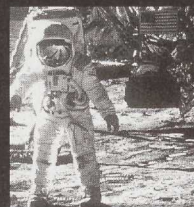

INIMENE KIPUB ILMARUUMI

20. juuli 1969.

Esimest korda astub inimese jalg Kuu pinnale. See on ameerika astronaut Neil Armstrong, kes lausub kosmose-

laevalt Apollo 11 väljudes: "See on väike samm ühele inimesele, aga hiiglaslik hüpe inimkonnale!"

4. oktoobril 1957.

Nõukogude Liit laskis kosmosesse esimese tehiskaaslase Sputnik 1.

3. november 1957.

Esimene eluslend kosmoses – koer Laika elab Sputnik 2 pardal 7 päeva.

31. jaanuar 1958.

Orbiidile jõuab USA esimene tehiskaaslane Explorer 1.

12. aprill 1961.

Esimene inimene kosmoses.

Vene kosmonaudi Juri Gagarini lend kosmoselaeval Vostok 1 kestab peaaegu 2 tundi.

20. veebruar 1962.

Ameerika astronaut John Glenn teeb kosmoselaeval Friendship-1 kolm tiiru ümber planeedi Maa.

16. juuni 1963.

Esimese naisena lendab kosmoses venelanna Valentina Tereškova.

18. märts 1965.

Esimese inimesena väljub nõukogude kosmonaut Aleksei Leonov laeval Voshod-2 kümneks minutiks avakosmosesse.

21. detsember 1968.

Kuu orbiidile stardib esimene mehitatud laev, ameeriklaste Apollo 8.

19. aprill 1971.

Stardib esimene kosmosejaam, nõukogude orbitaallabor Saljut 1

20. juuli 1976.

Ameeriklaste Viking-1 maandub Marsil ja edastab esimesed fotod sellelt planeedilt...

25. august 1981.

Saturn võeti kirkule! Voyager-2 saadab Maa peale fotosid Saturni rõngastest.

25. aprill 1990.

Orbiidile paigutatakse kosmoseteleskoop Hubble.

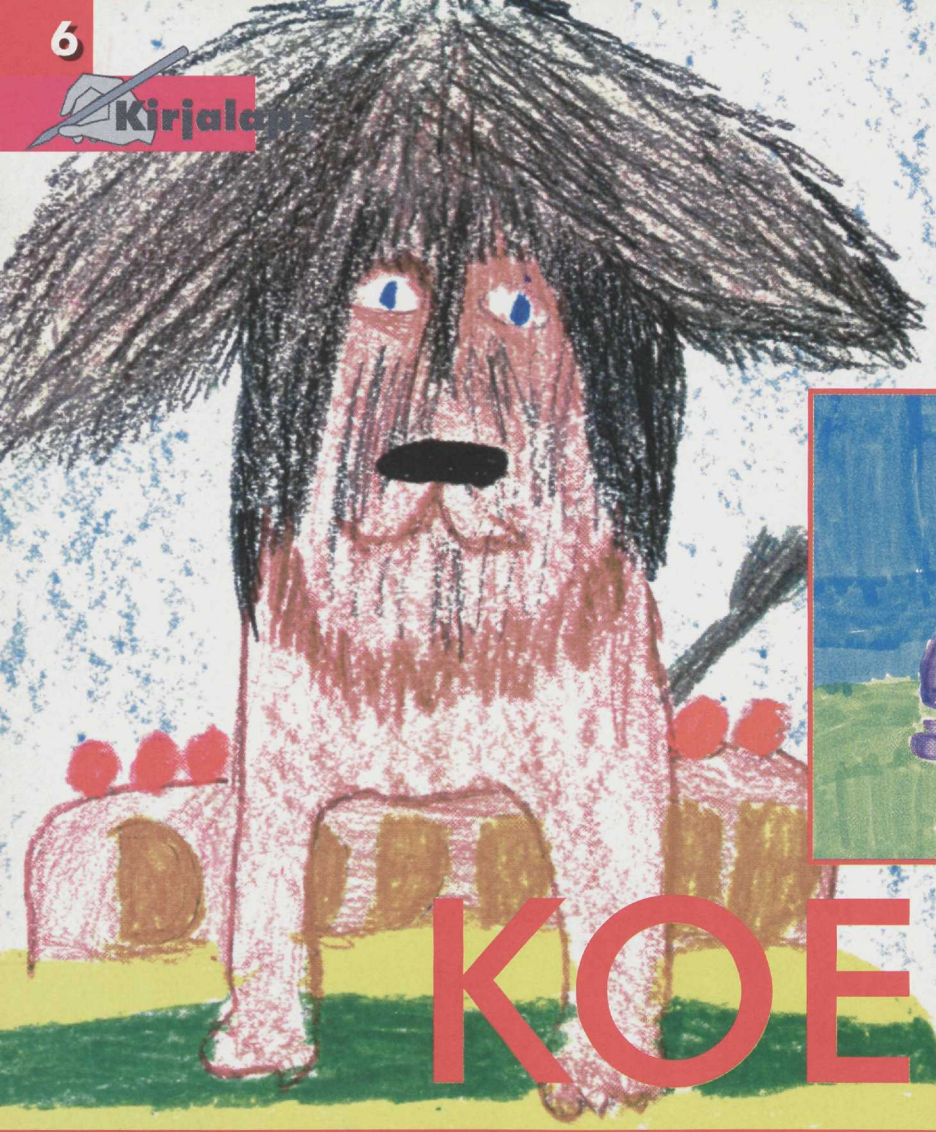
4. juuli 1997.

Marsil maandub sond Sojourner, mis uurib planeeti kahe ja poole kuu jooksul.

29. oktoober 1998.

John Glenn, esimene Ameerika astronaut, alustab oma elu teist kosmoselendu. Peame 77-aastasele astronautile põialt!

Kadri Küttis
Jõhvi gümnaasium

KOERAD

Ammu-ammu aastaid tagasi läksid kaks koera otsima võlurit, kes võiks anda koertele meele, mis võimaldaks neil rääkida.

Koerad rändasid üle mägede, ujusid üle jõgede, läbisid tosinaid sõid ja lõpuks jõudsid üksikusse kohta, kus polnud ainsatki hingelist. Ainult mets ja mets. Penid olid väsinud ja heitsid puhkama.

Hommikul ärkasid koerad pehmes voodis värske Pedigree konservi lõhna peale. Nad olid satunud võluri majja. Nõiake teadis krantside soove ja käskis koertel aasta läbi võluri tube koristada, süüa teha, kaugest allikast iga päev vett tuua, loomade eest hoolitseda ja õhtuti nõiale unelaulu ulguda – siis täidab ta nende soovi.

Seda koerad tegid, sest nad tahtsid rääkida nagu inimesed. Kui aasta oli möödas, andis võlur peale inimkeele rääkimise veel kolm võluploomi, mille söömise järel oled maailmas kõige kohutavam, õudseim olend.

Ükskord mõtlesid koerad, et maksavad inimestele kätte selle eest, et nad penidest nii halvasti arvavad ja ennast nii targaks peavad.

Koerad võtsid kolm kaljunõialt saadud võluploomi kaasa ja läksid kuningapalee ette, kus toimusid parajasti kuningatütre pulmad.

Kui kuningas penisid ümber pulmapaari tiirlemas nägi, sõnas ta vihasele: "Kui te, krantsid, meie keelest aru saaksite, siis söimaksin teid läbi, aga kuna te niisugused tohmanid olete, siis tuleb teile piitsaga näidata, et teid pole siia oodatud."

Kuningas tormas koerte poole, piits käes, kuid siis sõi üks koertest ära kolm ploomi ja hakkas kõigi imestuseks tohtul kiirusega paisuma suureks ja jõuliseks. Kuningal vajus karp lahti ja ta tahtis juba plehku pista, kuid siis sõnas jõuline koer: "Ma jätan sind siis ellu, kui sa enam koeri ei vihka!"

Kuningas oli nii ehmunud, et ta lubas koera teha isegi riigi pühaloomaks. Ta lubas, et kõik kodutud koerad saavad iga päev süüa ja peavarju.

Sellest peale ongi Fransugeelias pühaks loomaks koer.

Anna-Kaisa Kivimäe
Jõhvi gümnaasium

Katrin Roosleht Kehra keskkoolist

Meie pere koerad

Alati meil olnud koerad,
kes ka palju rõõmu toovad.
Vanaisa koer on taks,
poolteist meetrit pikk ja paks.

Ükskord koera meiegi
linnamajja võtsime.
Seal oli koeral igav ja paha,
polnud kuhugi hädagi teha.

Nõnda sai koera me vanaema,
les end tunneb nüüd rikkamana.
Vanaema koer on tiigerdogi,
kes taksiga suuruselt küll ei sobi.

Muidu on nad tore paar,
kes koos neid näind, see naerda saab.

Koeral on ju ükski igav,
parem siis, kui teine lisaks.

Kõige lõpuks meie ema —
tahtis koeragi ju tema.
Nüüd meil majas veel üks dogi —
kolmandaks ta hästi sobib.

Ära söönud kingad, kindad...
"Kuidas kõike seda hindad?"
küsib issi kurjal ilmel
(tegelikult naerusilmel).

Tihti jalutame koos,
siis on koerad alles hoos!
Mäng saab neilgi üles võetud,
jahikired üles köetud.

Ütlen sullegi nüüd seda:
armastama pead sa teda.
Elus hing on tal, ja süda,
enne mõtle, kui võtad teda!

Kristiina Roomets
Ruila põhikoolist

Puudel Boodo laul omaette

Juba jälle, juba jälle
panevad nad
kingad jalga, mütsi pähe,
jälle minna on neil rutt.
Tean, et kaasa ma ei lähe —
neil käib hoopis teine jutt.

Ukse peal veel annan käppa,
tasuks saan neilt mõned paid.
Ainult lõhn jääb nendest tuppa,
minu hinge kurbus vaid.

Ohkan korra, heidan maha,
vaikselt trots mu hinge poeb:
miks nad taibata ei taha,
et vaid seltsi vajab koer?

Kuis küll vaigistan ma ängi,
ooteaega lühendan?
Lähem hüppan nende sängi,
veidike seal püherdan.

Tekid, linad pööran segi,
sinna uinun viimati.
Taipate ehk — Boodo tegi
armastuse pärast nii.

Helvi Jürisson

**Oktoobrikuus
on kirjanik
Helvi Jürissonil
ilus ümmargune
sünnipäev.**

**Hea Lapse sõbrad
ning sugulased soovivad
paljude vahvate luuletuste
autorile uusi ja veel
uhkemaidsid värse!**

Ann Määr

Tere, Triibu-Liine!

**Ma saadan Sulle ühe jutu.
Loe seda ainult päeval,
muidu võid seda juttu
öhtul lugedes kartma hakata.
See on nimelt hirmujutt.**

Tervitades Tiina Sinisoo

Surnud mees

Ühel päeval abiellus Andi Annaga. Nad elasid 15 aastat ja siis ühel päeval Andit enam polnud. Anna arvas, et Andi on kusil kõrtsis ja läks inimeste käest pärima, kas nad on Andit näinud. Üks naine nimega Nikita ütles: "Andi on juba 15 aastat surnud ja iga naine, kes temaga abielus olnud, sureb päev hiljem ise ka. Andi kummitab sellepärast, et ta ema tappis ta, kuna ta tahtis Andi raha saada. Andi näeb välja nagu inimene, tegelikult on ta tühine kummitus!"

Oligi nii, et päev hiljem tappis Anna ema Anna ära ja suri ise samuti.

Toomas

Oli kord poiss, kelle nimi oli Toomas. Ta käis koolis esimeses klassis. Kui ta ükskord koolist koju tuli, siis ta nägi, et põõsas midagi helendab. Kui Toomas selle ligi läks, kadus helendav kuma ära. Toomas hakkas seda otsima. Ta otsis ja otsis. Kui ta lõpuks ringi vaatas, nägi ta võõrast ümbrust ja mõtles, et on vist ära eksinud. Kui Toomas hakkas koduteed otsima, tuli talle teele ette üks lõke. Siis põgenes ta tule eest põõsasse. Siis, kui Toomas liigutas, märkas ta, et põõsas on veel keegi peale tema. Kui Toomas lähemalt vaatas, nägi ta, et see on inimsööja. Siis söi ta Tooma ära!

5-aastase Tõnis Looneti jutu
kirjutas üles Teelemari

Punane klaver

Üks perekond, kes oli suur muusikahuviline, ostis helepunase klaveri. Tegelikult tahtsid nad osta tavalist musta pianinot, aga müüja ütles: "Kui te tahate, et teie lastest saaksid kuulsad klaverimängijad, siis peate ostma punase klaveri." Punane klaver oli kõigist teistest palju odavam, seepärast ostis pereisa selle hea meelega.

Naaber nägi, kuidas punane klaver kõrvalkorterisse viidi, ja ütles pereisale: "Viige see klaver kohe majast välja, see toob õnnetust!" Aga pereisa ainult naeris selle peale. Ta arvas, et naaber on tema peale kade.

Perekond korraldas klaveri auks suure peo. Kutsuti ka kuulsaid pillimehi. Kõik, kes punast klaverit nägid, jooksid majast välja, ainult üks pime muusik jäi peole. Ta mängis väga kurbi viise. Ja kui ta mängimise lõpetas, tulid tal sõrmed otsast. Kõik arvasid, et pime muusik oli noaga mänginud. Klaveri taha istus pereisa. Ta püüdis mängida rõõmsaid laule, aga klaver muutis kõik kurvaks. Ja pereisaga juhtus sama lugu mis pimedaga muusikuga: ta jäi kõigist sõrmedest ilma. Nii juhtus ka ta naise ja lastega. Kõik külalised jooksid hirmuga minema. Naaber tuli vaatama, mis on juhtunud, ja nägi, et põrand on sõrmi täis. Ta jooksis telefoni juurde ja tahtis arsti kutsuda. Aga juba oli hilja: punasele klaverile olid kabad alla kasvanud ja ta püüdis naabri kinni ning neelas alla. Siis avanes uks ja müüja tuli oma punasele klaverile järale. See ootab nüüd poes uusi ostjaid.

Tuuli Kern Tallinnast

Salmik, salmik, vaata ette!

Järgmised
salmid läkitas aga
Urmas Järv Ainjast:

Kesk mühavaid elutee laineid
ära iialgi kohkuma löö,
vaid julgesti edasi astu,
sest lainetest läbi viib tee.

On nukraid hetki antud elus meile,
on lahkumist rohkem vast kui peaks,
ent see, mis raske ja nukker näis eile,
saab homme jälle ilusaks ja heaks.

Oleme noored ja vihkame neid,
kes püüavad tallata nooruse teid.

Elagu naer ja vallatus,
silmade sära ja armastus!

Salmik, salmik, vaata ette,
et sa ei kukuks külma vette!

Andres Jakovlev
Tallinnast:

Kui elu tee peal rännates
Sul vastu tuleb mägi,
siis võta julgelt labidas
ja kaeva temast läbi.

Küll on ia,
et Sa ei tia,
kesse kiriudas selle ria
ja sisse teki via.
No küll on ia,
et Sa ei tia!

Usu, looda, armasta,
mind ka meelde tuleta!

Ära usu ilma,
ilm ajab puru silma!

Õpi, õpi hoolega,
siis saad viisi kotiga!

Marek Tammets
Pudisoolt saatis meile
järgmised salmikuvärsid:

Ära mängi tarka,
muidu saad Sa malka!

Naer on hea,
aga nuttes teed vea.

Tule tööle ja vaata kella,
mine koju ja puhka välja!

Söö suppi,
siis lõpeb nuttki!

Vaata päikest
ja ära oota äikest!!

Sandra Taimre
Voorest:

Ära kunagi katkesta sõprust,
sest parandades sisse jääb sõlm
ja sõlmitud sõprus on alati külm.

Elu on päike,
kui oled veel väike.

Mida sooviksin küll sulle,
sest teadmata on tulevik?
Kui saatus minu soovi kuuleks,
siis sooviksin: ole õnnelik!

Poisikesed rumalad,
ei nad usu jumalat –
musi välja petavad
ja siis maha jätavad!

Karupoja leidsid jahimehed.
Nüüd elab ta koos kutsikas
Rollyga Elistvere
loomapargis. Rolly on
mõmmile hea seltsiline
ja mängukaaslane.

Kord ootas Tallinnas Näituste väljaku juures bussi. Minuga koos ootas seda ema 5-6aastase pojaga.

Poiss jooksis mööda muruplatsi ja ajas taga ilusat kirjut liblikat. Liblikal oli tiib viga saanud ja ta lendas vaevaliselt. Arvasin, et poiss tahab seda kena liblikat kinni püüda ja vaadata, kuid eksisin. Kui poiss jõudis liblika kannule, astus ta sellele jalaga peale ja keeras jalga veel mitu korda edasi-tagasi. Sel hetkel saabus buss ja ema tõmbas poisi kättpidi kaasa.

Ühel hommikul sõitsin bussiga tööle. Kaarepere peatusest tuli alati bussile palju lapsi, kes sõitsid Jõgevale kooli. Ikka saginaga, kiirustades ja tõugeldes. Buss hakkas juba liikuma, kui üks tüdrukutest palus bussijuhil peatuda. Tüdruk hüppas bussist maha ja naasis nälginud ning külmast väriseva kassipojaga. Ilmselt oli keegi kassipoja sinna maha jätanud. Öhtul sõitis kassipoeg tüdrukuga koolist koju. See kass sai endale hea kodu.

Abitut mets- või kodulooma, lindu või liblikat leides tuleb esmalt välja selgitada tema seisund.

Igal juhul on kasulik pöörduda mõne täiskasvanu poole, kes oskab edasiseks tegutsemiseks nõu anda.

Kui on tegemist väikese, oluliste vigastustega loomaga, võib selle koju tuua ning vanemate ja loomaarsti abiga loomakese terveks ravida. Nii saab teha näiteks siili või mõne väikese laululinnuga. Kui vigastused on väiksemad, tuleb lind või loomake ohutusse kohta tõsta ja loota, et toibudes leiab ta koduteel Igal juhul on õigem jätta leitu loodusesse. Mõne aja pärast võib vaatama minna, mis on haavatust saanud.

Suuremate metsloomade puhul (metskits, rebane, metssiga jt) vajad aga kindlasti täiskasvanute abi. Kui loom on saanud vigastada liiklusõn-

IGA ELUSOLEND VAJAB ABI JA MÕISTMIST

Põdravasikas toodi Elistverre Ida-Virumaalt. Loomapargi perenaine Kersti püüab kõigile leidlastele olla ema eest.

netuse tagajärjel, tuleb ta kindlasti teelt kõrvale aidata. Liiklejatele tuleb ohust teel märku anda. Lapsed omapäi ei tohi vigast metslooma puutada, sest ohuseisundis loom võib käituda ettearvamatult.

Metsas seenel ja marjul käies võib leida omapead jäetud kitsetalle, metsseapõrsa või isegi karupoja. Ka sellesist leiust tuleks täiskasvanutele teatada. Ennekõike on vaja teha nii, et loomalaps oma ema üles leiaks. Kui aga teda ähvardab mingi oht (näiteks hulkuvate koerte näol), tuleb loomake viia koju või muusse ohutusse kohta. Pärast loomaarstiga konsulteerimist looma tervisliku seisundi üle võib leidlapse viia Elistvere loomaparki, mille üheks ülesandeks on olla sellistele loomadele turvakoduks.

Metsloom võib olla marutaudis!

Mõnikord on rebased ja kährikud tulnud inimeste kodude juurde. Neist on targem igaks juhuks kaugemale hoida. Kindlasti tuleks kohe täiskasvanuid olukorrast teavitada. Hulljulged loomad on enamasti marutaudis ja kujutavad endast tõsist ohtu nii koduloomadele kui inimestele. Enamasti on nad ka välimusest räsitud: sabad karvadest paljad, kehal on karv kohati kadunud, kohati pulstis.

Marutaudis loomad tuleb hukata. Kõige kindlam on kasutada mõne kohaliku jahimehe abi, tingimata on vaja veterinaarikeskusest uurida, mida hiljem laibaga teha.

Mõnikord võib leiust teha topise.

Sageli on metsloom või -lind saanud liiklusvahendilt löögi ja jäänud teele lebama. Selline leid tuleb teel kõrvaldada. Linnuke või väike loom panna mõne suurema taime lehe või samblatuti alla puhkama. Väiksemate vigastustega loomalaiPADest teevad oskajad topiseid. Igal juhul ei tohiks aga loomalaiPA käega puutada, vaid see tuleks panna lehele või paberitükile. Loomad on tihti haiguste edasikandjad ja neilt võivad piskud inimestelegi kanduda. Hukkunud metskitsest, põdrast ja teistest suurulukitest tuleb kindlasti teavitada kohalikku jahiseltsi.

Ene Ilves, Jõgeva maavalitsuse looduskaitse peaspetsialist

Vanasti, kui sigadel oli rohkem vabadust ja nad jalu-
tasid ringi kas päris oma-
pead või siis seakarjuse
valve all, armastasid nad sügise-
ampsata varre otsas kasvavaid
"komme" – kollaseid õisikuid, mida
asjatundmatu silm võib võililleks pi-
dada. Tegelikult on selle kollase
õisikuga taime nimes jäädvustatud
vanaaegsete sigade maius: teda kut-
sutakse nimelt sügiseseks seanupuks.

Sakslastele meenutab see taim
hoopis võimsamat looma: nemad
nimetavad teda lõvihambaks – kül-
lap seepärast, et seanupu lehtedel on
hambulised servad.

Vaevalt märkame seda võilillega
sarnanevat kollaste 1-2 cm läbimõ-
duga õisikute – korvikutega taime su-
vel, mil ümberringi õitseb palju lilli –
ta on nii tagasihoidlik ja üsna ilmetu.
Lillede iludusvõistlustel jääks sügise-
ne seanupp juba eelvoorus ukse
taha. Teda märkame alles suve lõpul
ja sügise hakul, kui enamik taimi on
juba õitsenud, viljadki valminud ja
taimed kolletuvad. Siis torkab silma
hulgaliselt kollaste õisikutega mada-
lakasvulisi taimi teeveertel, kraavikal-
lastel, aia veeres, tühermaal ja niidu-
laikudel, kus hein on jäänud niitma-
ta. Piki maanteid moodustub neist
autoaknast vaadatuna kollane triip.

Seanupud on võilillede sugulased

Õisikud on võilille omast pisut
väiksemad, õisikubarred peenemad
ja kuivemad, mõnikord ka harune-
nud, nii et tipus on kaks või enam
õisikut. Lehed on nagu võilillelgi ko-
darikuna maadligi. Päikesepaistel on
õisikud avatud, keelõied on laiali,
kuid pilves ilma puhul ja pimeduse
saabudes koonduvad need kokku ja
korvik omandab nupu kuju.

Seanupu viljad – seemnised – levi-
vad nagu võilille omadki karvadest
moodustunud langevarju abil, mis
aitab neid õhus püsida ja tuule abil
edasi kanduda. Karvakesed aitavad

NOTSUL OLI VANASTI OMA PULGAKOMM!

seemnistel ka loomade ja inimese
külge kinnituda ja nii "priiküüdiga"
kaugemale reisida.

Sügisesel seanupul on ka sõsar –
kare seanupp, mille õisikuvars ja le-
hed on kaetud karedate karvadega.
Tema eelistab enam looduslikke kas-
vukohti ja alustab õitsemist juba juu-
nis ning lõpetab augustis, kuna aga
sügisesest seanuppu leiame veel oktoob-
riski.

Aino Kalda

arvasin end tugevaks. Ent viga seisnes selles, et ju ma ei jõudnud oma fantaasiareisilt nii ruttu klassi tagasi kui õpetaja soovis.

☼ **Parim sõber koolis? Praegu?**

Juta. Hannele. Astrid. Nad on kooliajast peale siiani mu headeks sõpradeks jäänud. Astrid elab küll Californias, ent iga kord, kui taas kohtume, oleme jälle need plikad, kes unistasid

kaugetest maadest. Täiskasvanuna sain veel ühe toreda sõbra – Erika –, kes on samuti kirjanik.

☼ **Kelleks tahtsid saada?**

Apteekriks ja näitlejaks.

Olin pere pesamuna ja kui suuremad lapsed tahtsid minust rahu saada, otsiti välja kõik tühjad rohupudelid. Siis võisin ma tundide kaupa alkeemikuna rohtusid ja värve segada. Mõned aastad hiljem hakkasime oma Merivälja suvilas ümbruskonna lastega näitemänge lavastama ja kõik me tahtsime siis näitlejaks saada.

☼ **Sinu ilusaim päev lapsepõlves?**

Tagantjärele mõeldes olid mu lapsepõlve päevad kõik ilusad. Eriti on meeles see päev, kui õppisin ujuma. Mäletan siiani seda uhket ja ülevat tunnet. Mõtlesin, et ainult lendamine võiks ehk sama tore olla. Armastan praegugi veel ujuda.

☼ **Kas sul on lapsi?**

Mis on nende nimed?

Mul on poeg Tõnu, 1, 92 m pikk. Ja neljateistkümneaastane pojapoeg Kalev, 1,84 m pikk. Mulle meeldib mõelda, et kui temagi ükskord poja saab, siis on jälle olemas üks Kalevi poeg.

☼ **Millega tegeleksid, kui oleksid praegu laps?**

Ma ei püüaks ruttu suureks saada, vaid hoiaksin lapsepõlvel sabast kinni. Kindlasti ei hävitaks ma oma esimesi luulekatsetusi ega jutukesi.

Meie röömsameelne

MEIE RÖÖMSAMEELNE IRA LEMBER

☼ **Lemmikraamat lapsepõlves?**

Hector Malot' "Perekonnata". Minu esimene koerake sai selle raamatu koeralt ka endale nime – Capi.

☼ **Lemmiktoit?**

Pubert kirsimoosiga.

☼ **Lemmikvärv?**

Sinine.

☼ **Lemmiktund koolis?**

Geograafia. Selles tunnis tundsin end pinginaabriga ise suurte maadeavastajatena. Me unistasime eksootilistest kohtadest ja rändasime mõttes võõrastes põnevates riikides.

☼ **Kõige ebameeldivam tund?**

Laulmine. Küllap seepärast, et elevant on minu kõrva peale astunud. Nii kartsin jääda naerualuseks. Ja kellele see meeldiks!

☼ **Kas Sul on eeskujusid? Kes?**

Minu isa. Tema tahtekindlus ja suurepärase võime oma huumorimeelega pingeid maandada.

☼ **Kas oled saanud kahte?**

Millises õppeaines?

Kes neid kõiki enam mäletab! Kord tegi kurvaks küll kaks maateaduses, mida ju armastasin ning milles

Külaline

Ira Lember

Jannul oli külaline. Pinginaaber ja klassiõde, Pipi-patsidega Piret. Siis aga tahtis Piret koju minna, sest tal oli igav, ja ta pani juba mütsi pähe.

Jannu püüdis oma külalist küll igatsmoodi lõbustada, ainult et see ei läinud tal just hästi korda.

"Hakkame peitust!" ütles Jannu veel hea õnne peale.

"Siin pole ennast kuskile peita," vaatas Piret toas ringi ja raputas pead.

"Hakkame siis kooli!" hüüdis Jannu.

"Kahekesi ei saa," ütles nüüd Piret ja pani juba salligi kaela, mis tähendas, et ta hakkab tõepoolest koju minema.

"Hakkame siis, hakkame siis..." mõtles Jannu pingsalt ja tegi ettepaneku: "Tead, hakkame liiklusemängu! Sedasama, mida koolis mängisime!"

Piret pani sõnalausumata salli ja mütsi ära, sest see mäng meeldis talle.

Jannul oli kangesti hea meel, et Piret veel koju ei lähe, ja ta tõi kähku oma autod lagedale.

"Too mõni nukku ka!" kamandas Piret.

"Mul pole nukku! Milleks nukku üldse on vaja?"

"Kes siis jalakäijad on? Ilma nukkudeta ei saa ju liiklusemängu mängida," ütles Piret otsustavalt ja võttis jälle oma mütsi kätte.

"Mul on mängukarud!" tuli Jan-

Pildi joonistas Kirke

nule meelde. "Eks karud võivad samuti jalakäijad olla?"

"Ehk võivad ka," ütles Piret ja viskas mütsi varna. "Mina sõidan autodega ja sina käid oma karudega!" kamandas ta.

Jannu oli kõigega nõus.

"Vale!" karjus Piret varsti. "Su karu tegi valesti!"

"Mida ta valesti tegi?" ei saanud Jannu kohe aru. "Ma pöörasin ju küll tema pead vasakule, enne kui ta sõiduteele lasksin!"

"Pöörasid vasakule, aga kas sinu karu siis sedagi ei tea, et kui ta on jõudnud sõidutee keskele, siis peab paremale vaatama? Näed, siit paremalt tuleb see punane auto ja sõidab sinu karule otsa. Kas sa tahad seda või?"

Ei, seda Jannu muidugi ei tahtnud, sest see oli ju tema armas karuke.

Jannu jookstas karu ruttu üle tee, et see alla ei jääks.

"Jälle tegid valesti!" ei olnud Piret ikka Jannu karuga rahul. Su karu oleks pidanud keset teed seisma jääma ja ootama. Kui ta niimoodi kargleb, siis jääb ta tingimata alla! Mängime edasi!"

Aga varsti hüüdis Piret jälle: "Vale! Ega su karu ei tohi siis bussi eest läbi minna! Tuubi see endale ja oma karule pähe!"

Jannu vaikis kohmetult.

"Noh, mängime edasi!" hüüdis Piret natukese aja pärast.

"Mängime," nõustus Jannu, ehk küll nüüd oleks tema tahtnud mütsi pähe panna, aga oma kodus see nagu hästi ei sobinud.

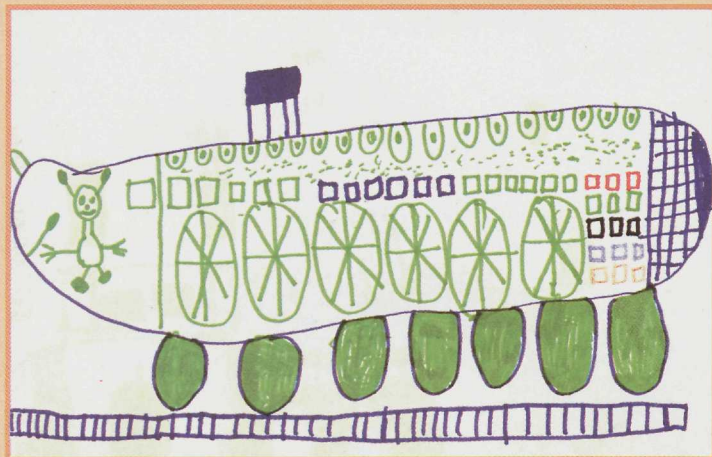
MINU LEMMIK ON "MESIMUMM"

KOTT ON RASKE NAGU POMM, SELLE SEES ON LEMMIK-KOMM. PÕSKE PISTAN – SUMDI! – LENNULT "MESIMUMMI".

RAIGIS URBAN 7 A. HALJALAST

TEREI
TEREI
TEREI

KERLI KERMO ORAV 6 A. ELVA VÄIKELASTEKODU

...

"PISIPÕNN, MIKS SA KOMME NIIVIISI AHMID? KAS SA OLED UNUSTANUD, ET SUL ON KA ÕDE OLEMAS? TA PEAKS VARSTI KOOLIST KOJU JÕUDMA!"

"EI, EI OLE UNUSTANUD! JUST SEEPÄRAST MA KOMMISÖÖMISEGA KIIRUSTANGI, ET ÕDE PEAKS VARSTI KOJU JÕUDMA..."

...

"TÄDI, PALUN VÕTA KOMMI!"

"AITÄH, PISIPÕNN! OO, KUI HEA KOMPVEKI!"

"KAS TÕESTI ON HEA? IMELIK, MIKS MIISU JA MUSTI SIIS SEDA EI TAHTNUD? MÕLEMAD SÜLITASID SELLE KOMMI KOHE PÕRANDALE!"

...

"KAS TEAD, ÕEKE, ET VANAEMA TÕI MEILE KOMMI-KARBI JA KÄSKIS KÕIK KOMPVEKID VÕRDSOLT ÄRA JAGADA?"

"OI, KUI TORE! HAKKAME SIIS KOHE JAGAMA!"

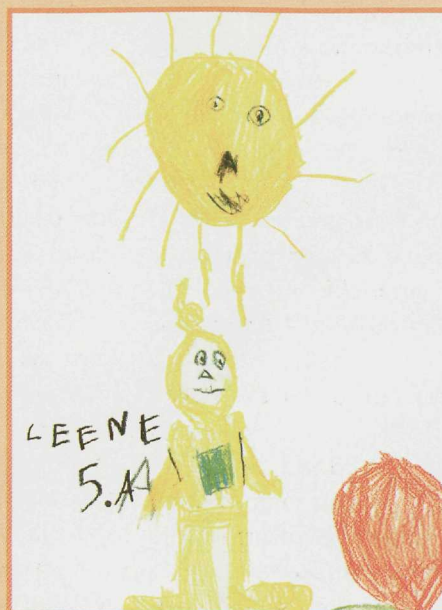
"SEE TÖÖ ON MUL JUBA ÄRA TEHTUD! KARBIS OLII KAKSKÜMMEND KOMPVEKKI, JA SIIN ON SINU OSA – VIIS TÜKKI!"

"KUULE, PISIPÕNN, AGA KAHTKÜMMEND KAHEGA JAGADES SAAME JU KÜMME!"

"KAS TÕESTI? NOH, MINA IGATAHES SÕIN OMA VIIS-TEIST KOMMI JUBA ÄRA!"

LOTTE-TRIIN NARUSK 8 A. PUNAMÜTSIKESE LASTEMAJA

LEENE KÜNNAP 5 A. SANGASTEST

Mõtteid tulevasest POKUMAAST

Alustuseks olgu öeldud, et ma olen nõus kõigega, mida ajakirjas "Hea Laps" välja pakuti. Veel mõned mõtted selle kohta, mida võiks leiduda ja mida saaks teha Pokumaal.

- 1) Pokumaal peaks saama sõita paadiga.
- 2) Seal võiks olla saun.
- 3) Seal võiks õpetada külastajatele mitmesuguseid mängu, eriti neid, mida mängisid talulapsed. Ja kõik võiksid kaasa mängida.
- 4) Pokumaal võiks olla ka puuküür, kus saaks nikerdada midagi puust, käbidest, samblast jms.
- 5) Hea oleks, kui seal saaks ka järves ujuda.

Martiina Viil Tartust

Mariliis Toomiste
Tartust

Katrin Laidla
Tartust

Pokumaal tahaksin ma näha pokusid, nende majasid ja seda ilusat jõge.

• Ise tahaksin ma teha seal selliseid asju: selles jões sulistada, metsas jalutada, pokudega peitust mängida ja neile natuke ködi teha.

Eva Eslas Türlit

Mina tahaksin Pokumaal kindlasti pokusid näha.

Seal võiks olla ojakesi, palju lilli ja puid. Siis oleks seal nii ilus jalutada! Just seda ma tahaksingi! Igaüks võiks ju Pokumaalt ka mõne mälestuse ka kaasa saada.

Lilli Lees-Leesmaa Hiiumaalt

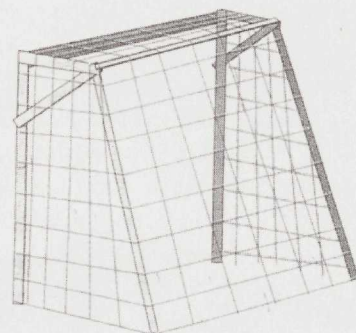
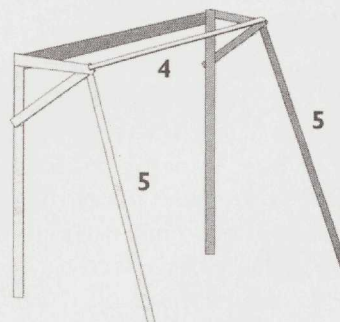
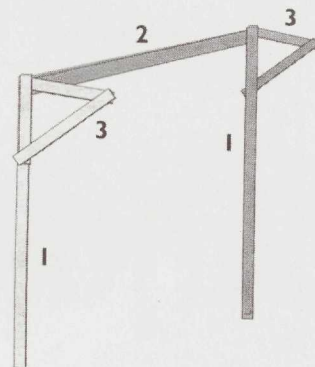
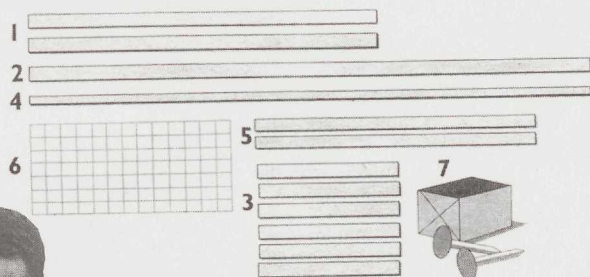

Kuidas ehitada jalgpalliväravat

Juhtnööre annab Christian Juel
(Barnens Tidning)

Vutivärava ehitamiseks vajad:

1. väravapostideks kahte jämedat lauda (2,5 m pikad ja 10 cm laiad);
2. väravalati jaoks ühte pikka lauda (4 m pikk ja 5 cm);
3. kuut lauajuppi, mis on 0,5 m pikad ja 10 cm laiad;
4. võrguhoidjaks ühte pikka lauda, mille pikkus on 4 m ja laius 5 cm;
5. toetuseks kahte pikka peenemat lauda (2m pikk ja 8 cm lai);
6. ühte võrku, mis on umbes 8 m lai ja 3 m kõrge;
7. 5-tolliseid (120 mm) ja 3-tolliseid (70 mm) naelu.

Alusta sellest, et naelutad värava kokku nii, et see näeks välja nagu see siin pildil.

Naelutamise ajal lebab poolik värav pikali.

Naeluta kinni võrguhoidja (4) ja tugipostid (5). Kaeva kaks umbes poole meetri sügavust auku. Pane paika väravapostid ja täida augud kividega või kiilu postid maasse nii, et värav püsiks kindlat paigal.

Lõpuks naeluta võrk postide külge. Ongi valmis!

Toimetuse loal rootsi keelest tõlkinud Ruth Tiidemann.

Sajajalgse kihlvedu

Elas kord üks sajajalgne oma väikeses majakeses, mis oli ehitatud puuõõnde. Kord tuli tal hea mõte minna jalutama. Ta mõtles: kuhu minna? Tal oli valida aas, laas, mets, niit, oja, jõgi ja põld. Otsusele jõudes läks ta oja äärde.

Kui sajajalgne oli oja juurde jõudnud, nägi ta seal suurt DISKOTEEKI. Selle ees seisis uhked BMW-d ja MERRSUUD. Ta oli nende autode omanike peale kade.

Kui sajajalgne diskoteeki sisenes, nägi ta seal paljusid oma sõpra. Nähes oma sõpra vihmaussi, läks ta tema juurde ja küsis: "Kas üks neist autodest on sinu oma?"

Vihmauss vastas: "Jah, see sinine BMW on minu." Sajajalgne hooples: "Ma võin oma kahekümne jala peale

kihla vedada, et ma saan homseks samasuguse!"

Noh, nad said järgmisel päeval kokku, ja kuna sajajalgne autot polnud selleks ajaks saanud, pidi ta vihmaussile kakskümmend jalga andma. Nüüd oli sajajalgsest saanud kaheksakümnejalgne.

Järgmisel päeval läks ta jälle diskoteeki ja märkas seal oma sõpra porbulast. Ta läks porbulase juurde ja küsis: "Kas üks nendest autodest on sinu?" Ja porbulane vastas: "Jah, too must mersu on minu!"

Kaheksakümnejalgne pakkus: "Ma võin oma ülejäanud jalgade peale kihla vedada, et saan sinult selle auto endale." Käis väike kisma,

ning siis teatas porbulane: "Kaotasid kihlveo!"

Vastne vihmauss roomas mööda metsa kodu poole, kui silmas äkki haldjat ja haaras kohe võimalusest kinni, et oma sada jalga tagasi saada.

Ta küsis: "Kas ma saan oma sada jalga tagasi tingimusel, et ma ei ole enam kunagi kade ega ahne?"

Haldjas vastas: "No mis ma sinuga siis ikka teen, muidugi annan ma sulle su jalad tagasi tingimusel, mille ise määrasid!"

Kui sajajalgne pole surma saanud, siis elab ta muudkui aga edasi.

Reijo Spatar
Tallinna Vanalinna koolist

Sajajalgse lood ja laulud

I
Sajajalgne pesi jalgu —
esialgu esijalgu,
pärastpoole tagajalgu —
päevinäinud varbaid, taldu...

Sajajalgne puhtaks pesi
kausi jalad sajakesi,
kuivatas neid kahekaupa,
higist pühkides ka laupa...

Ega jalapesust lugu
pea küll sajajalgse sugu,
aga teha muud ei anna:
palus südamesõbranna
p u l m a jalg tal alla panna!

II
Sajajalgne harjas frakki —
süsimusti pükse, jakki
erilise hoolega:
läks ju sõbra poole ta!

Asjalikult riideid triikis,
kümme tundi pükse viikis,
olid sada püksisäärt
ilmatumat vaeva väärt.

Lõpuks, sokid-kingad jalas,
märkas: õues vihma valas.
Tuju oli määritud:
kus on kummisäärikud?

Kui ta need siis jalga sai ja
jõudis lõpuks pulmamajja,
teatas sõber, kortsus kulm:
"Eile ära peeti pulm!"

III
Tüdinend sajast kotast,
sajajalgne poppi botast
lõpuks jalga saada soovib.
Kingapoes ta neid nüüd proovib.

Esimene paar on uhke —
sellest küll ei sünni muhke!
Teine, kolmas, neljas, viies...
Müüja karpe tuues-viies

töötas nii, et kauplus tolmas,
kuna neljakümne kolmas
paar näis ostja meelest kole...
Aga ühtki botast pole

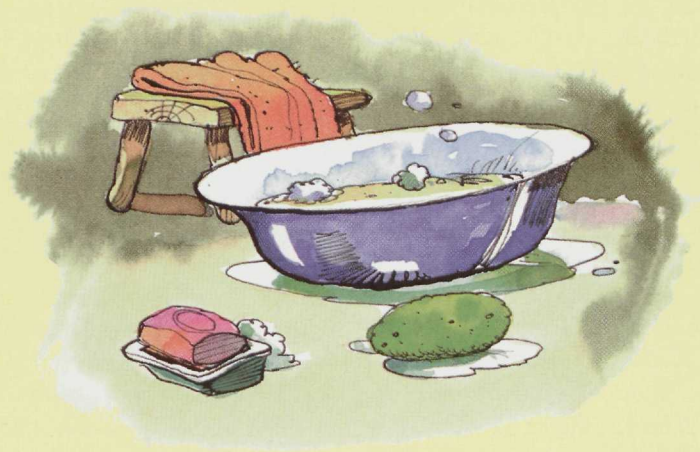
enam müüjal kuskilt võtta...
Ostja mõistis kurba tõtt — ta
ohkas: "Kui on mokas siinne
pood, siis mis seal ikka teha:
palun tooge mulle näha
viiskend paari mokassiine!"

IV
Tormide ja tuiskudega
sajajalgne unes nägi,
et ta läks rulliskudega
küllastama vanatädi.

Tädi hüüdis: "Miks veel longiks
mina teel, või roomaks koopas?
Toon rullisid ka, ja rongiks
hakkan ilusas Euroopas!"

Tea, et kui sind laisalt läbi
mäe ja oru vagun kannab:
see on sajajalgse tädi —
mis seal aeglust pahaks panna!

Leelo Tungal

NB! Sajajalgne pajatab
laste uudiseid ETV-s
igal argipäeval kell 17. 30

Tuudur, Plutt ja Magdalena

Algus märtsinumbri

Kati Murutar

Tuudur ajas oma tuvisaba laiaks lehvikuks, puhvitas kaela uhkeks, kenutas kaela kumarasse ja alustas oma kurisevat armulaulu:

Magdalena on ilus tüdruk, Magdalena on ilus tüdruk, Magdalena on ilus tüdruk, Magdalena on ilus tüdruk, Magdalena on ilus tüdruk, Magdalena on ilus tüdruk, on ilus, on tüdruk, on Magdalena ja Tuudur on tema jaoks mõnusaim mees!

Mida Magdalena sellele soovimatu armulaulule vahele püüdis hüüda, jäi teadmatuks, sest Tuudurit ei saanud miski peatada. Ehmunult õhku laperdama sai teda küll peletada – vanadaam kriiskas korteri sise-muses: "Kõtt! Kasi minema! Milline vastik tuvi! Näh, aknalaua kõik täis teinud! Levitab siin pisikuid! Uist!"

Kohkunud tuvi-rüütel lehvis Pluti vangikongi juurde tagasi.

Varbade küljes värisev Plutt kogus end lootusrikkalt ja küsis: "Noh, mis ta ütles?"

Tuudur kaebas: "Raisakotka moodi karjus mu peale."

Plutt arvas, et nälgi ja janu hakkab tema mõistuse peale mõjuma. Ta sosistas: "Mis asja?!"

Tuudur hädaldas: "Mina olevat vastik tuvi... tegevast aknalaua täis..."

Plutt pahvatas: "Mina nälgin ja sinul on luulud. Magdalena ei ütle iialgi kellelegi niiviisi!"

Tuudur oli kohe nõus: "Muidugi ei ütle. See oli see vanamoor. Tead, see inimene, kelle Magdalena endale kord õnnetuseks ostis ja kellest ta nüüd enam lahti ei saa."

Plutt uuris heitunult: "Sa siis ei jõudnudki Magdalenaga rääkida?"

Tuudur teatas tähtsalt: "Loomulikult jõudsin."

Plutt päris kergendatult: "Mis ta ütles? Kuidas siit välja saab?"

Tuudur tunnistas: "Ei, selle kohta ei öelnud ta midagi."

"Albatrossi ahastus!" oli ahastus tegelikult Plutil. "Palun, palun! Palun sind kogu kuldnokkade kulla nimel – mine tagasi ja küsi Magdalenalt nõu!"

Tuudur ei taibanud: "Mida ma küsin?"

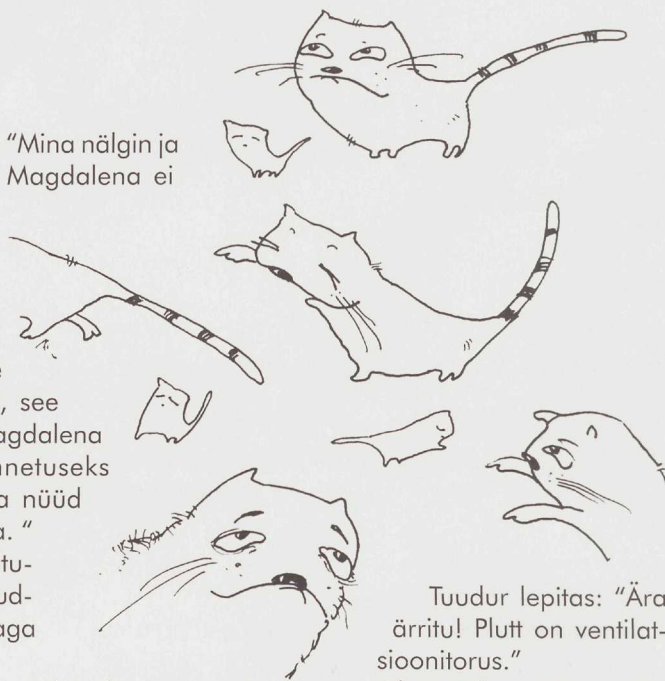
Palavikuliselt pääsemist otsiv varblasepeakene leidis lahenduse. Plutt käskis: "Korda minu järel!"

Taiplikuma semu sõna kuulama harjunud Tuudur kinnitas: "Kordan sinu järel."

Plutt ütles aeglaselt: "Plutt on ventilatsioonitorus."

"Sul näib õigus olevat."

Plutt pörkis: "Korda!"

Tuudur lepitask: "Ära ärritu! Plutt on ventilatsioonitorus."

Plutt jätkask: "Kas selle toru seest saab kuidagi välja?"

Tuudur kurtisk: "Aga mina ju ei tea!"

Plutt hüüdis meelegeitlikult: "Korda!"

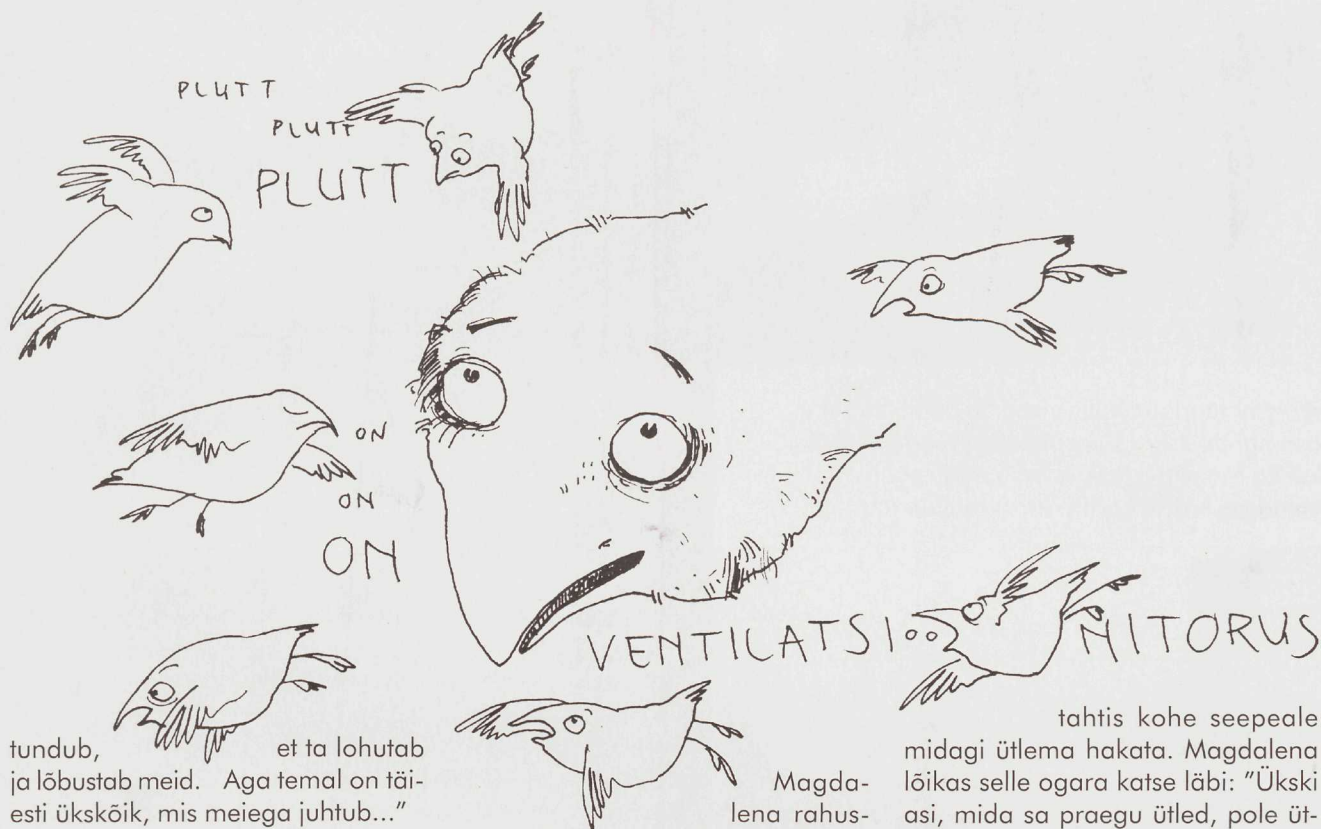
Tuudur võttisk end kokku: "Kas selle toru seest saab kuidagi välja?... Plutt on ventilatsioonitorus. Kas selle toru seest saab kuidagi välja?"

Tuudur tahtisk veel midagi öelda, aga Plutt tegi nii meelegeitliku tiivaliigtuse, et isegi tuvi sai aru – tuli minna, enne kui meelde jäänud sõnum tulde lendab.

Tuudur tuiskas oma kahte lauset korutatades minema.

Plutt vajusk üksinda jäädes võre külge jõuetult rippu.

Magdalena põrnitsesk oma puurist televiisorit, millesse perenaine end unustanud oli. Linnuke mõttles: "Kui tuim võib see televiisor olla... meile

tundub, et ta lohub ja lõbustab meid. Aga temal on täiesti ükskõik, mis meiega juhtub..."

Korraga matsatas Magdalena puuri kõrvale taas Tuudur, kes korutas ühetooniliselt: "Plutt on ventilatsioonitorus. Kas selle toru seest saab kuidagi välja?"

Magdalena kuulas üllatunult, lõpuks taipas, mida Tuudur püüab talle edasi anda. Magdalena küsis kokkunult: "Plutt kukkus õhupuhas-tuslõõri?"

Tuudur jätkas monotoonset korrutamist.

Magdalena rääkis kiiresti: "Jaa, jaa, sealt seest saab küll välja. Neil torudel on igal korrusel avad, mille kaudu pääseb köökidesse. Eelmisel nädalal oli üks noor must-rästas selles torus... vana tark rott, kes teda kuulma juhtus, aitas ta välja... Must-rästal vedas. Ta jõudis just meie köögini. Minu perenaine on hea. Tegi võre lahti ja lasi linnu välja."

Tuudur ei saanud enam pidama, vaid leierdas: "Plutt on ventilatsioonitorus."

Magdalena arutles kiiresti: "Jajah...aga igas korteris elavad isesugused inimesed. Nende seas on halbu. Pole sugugi ükskõik, milliste inimeste juures Plutt päevalgele ilmub."

Tuudur tuututas: "Plutt on ventilatsioonitorus."

Magdalena rahustas rohkem ennast kui Tuudurit: "Rahu, rahu... Tean! Plutt tuleb mööda toru siia tuua. Selleks pean mina välja tulema ja teda juhutama."

Tuudur vatras ustavalt: "Kas selle toru seest saab kuidagi välja..."

Magdalena anus: "Oh, Tuudur, kuula mind ometi! Ma tulen välja ja juhatan Pluttile teed. Aga ma ei saa seda praegu teha – perenaine vaatab televiisorit. Niipea kui läheb naabrinaisega arutama, mis seriaalides täna juhtus, asun teele."

Tuudur naeratas õndsalt: "Sain aru."

Magdalena ei julgenud uskuda: "Ikka tõesti või?"

Tuudur seletas: "Jah, sa tuled meie juurde tagasi. Ja siis pääseb Plutt edasi. Ja jõuab välja tagasi. Pärast arutame seda asja edasi."

Magdalena ohkas kergendatult: "Tubli poiss! Võta nüüd siit nii palju teri kaasa, kui sulle vähegi nokka mahub – ja vii Pluttile... Et ta jõuaks mind ära oodata."

Tuudur oli jälle ühe koha peale ketrama jäänud: "Tagasi...edasi...-tagasi..."

Magdalena lõpetas tuvitotu jahumise: "Mitte sõnagi enam! Võta terad ja kiirusta!"

Tuudur kogub noka täis – ning

tahtis kohe seepeale midagi ütleva hakata. Magdalena löikas selle ogara katse läbi: "Ükski asi, mida sa praegu ütled, pole ütlemist väärt. Mine! Rutta, kui sa tahad tõeline sõber olla."

Tuudur tahtis tõeline sõber olla ja kihutas minema.

Plutt oma päästva võre küljes oli väga jõuetuks jäänud.

Tuudur püüdis teri hoides kinnisui mügisedes tema tähelepanu tõmmata. Kuna see ei mõjunud, puudutas tuvi Plutti tiivast.

Seepeale langes Pluti pea jõuetult rippu ja varbakesed hakkasid võre küljest lahti vajuma.

Tuudur neelas nokatäie kokkunult alla ning haaras Plutil tiivast kinni.

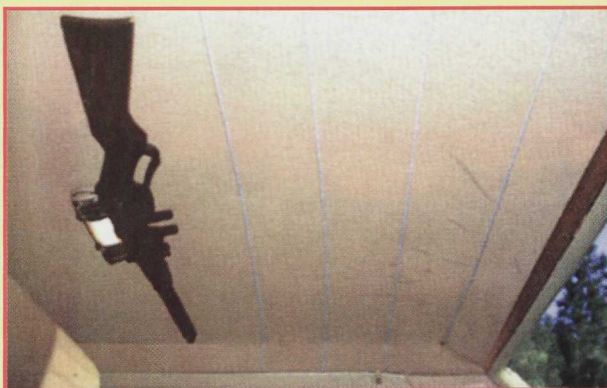
Tuudur hädaldas: "Plutt on torus... Kuule, ära sure ära, siit saab välja... Magdalena ütles... Magdalena on ilus tüdruk, aga ma ei lase sul ikkagi alla kukkuda, sest Magdalena tuleb ja aitab sind välja. Kui sa oled tagasi, siis arutame seda asja edasi... Ära sure ära, muidu ei saa arutada."

Samal ajal avas Magdalena vargsi oma puuri, hakkas sealt juba välja hiilima, kui korraga peatas räme kassikräunatus teda poolle sammul. Magdalena karjatas: "Kass, kass!"

Nukkvõlli

↑ Armatuurlaua küljest võib leida nii Indiana osariigi politsei salakoode dešifreeriva raadio kui ka Maglite 'l taskulambi, mida saab vajaduse korral kasutada kumminuiana.

↑ Vägivaldse vangiga kraapimise jäljed püssi kõrval jäeti mälestusena alles.

← Põranda külge kinnitatud käeraudade hoidja abil saab isegi peigmeest kirikusse transportida.

SOOME ŠERIF

Põhja-Soomes, Koskenkorva kandis, võib näha sõitmas üht ameerika politseiautot. Lähemal vaatlusel selgub, et tegemist on 1985. aasta Ford LTD Ford Crown Victoriaga, mis pole sugugi tavaline politseiauto, vaid hoopiski šerifi masin. Seda, et tegu pole politseiautoga, saab näha ustel asuvalt kirjalt "Šeriff, Broward County, Indiana State", mis näitab, et tegemist on Indiana osariigi Browardi maakonna šerifiga. Muidu võiks arvata, et mingi Ameerika šerif on tulnud Soome puhkust veetma, aga auto kannab Soome numbrimärki...

Ega siis aita muu, kui tuleb auto päritolu kohta järele küsida.

Selgub, et Ford Crown Victoria kuulus kunagi ühele Indiana Browardi maakonna šerifile, kes kasutas autot kuni aastani 1993, mil ta hukkus. Šerifi auto päris ta poeg, kes on abielus soomlannaga ja elab Helsingis. Kindlasti tärkab mõne lugeja peas küsimus: kuidas on võimalik parandada politseiautot? Selgub, et mõnes Ameerika osariigis on see täiesti võimalik, sest šerifil on seal lubatud ametiauto osta ja küsida osariigilt raha selle kasutamiskuludeks. Loomulikult jääb auto pärast omaniku surma pärijatele.

Seda kõike rääkis auto praegune omanik Jari Mäki, kes on terve elu kogunud kõike Ameerika politseiga seonduvat. Viimane asjaolu seletas hästi ka Jari naise külma rahu, kui ta mees Helsingist helistas, et sõidab seekord koju politseiautos... Ford Crown Victoria on nüüdseks restaureeritud täpselt selliseks, nagu ta oli aastal 1985, kui ta anti seal kauge lombi taga šerifile üle.

Märt Lauks

↑ Loomulikult ei puudu ka asjakohane ametimärk.

← Auto oma täies hiilguses.

SHERIFF

COUNTY

BROWARD

INDIANA STATE

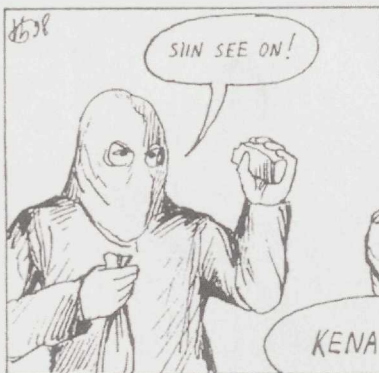
'85 FORD CROWN VICTORIA

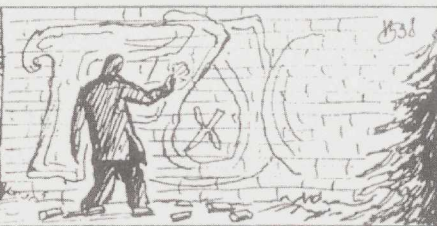
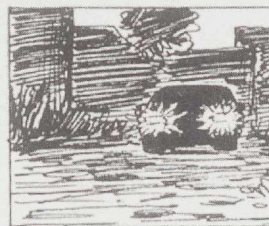
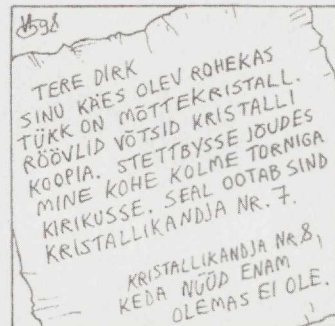
Võõrad mõtted

3 DIRK PANNER VÕTAB PEALE HÄÄLETAJA, KES PANEB OMA KOMPSU PAKIRUUMI. NATUKESE AJA PÄRAST VÕÖRAS HAIHTUB, DIRKIL AGA TEKIVAD PROBLEEMID, SEST AUTOT HAKATAKSE TULISTAMA. TA HÜPPAB AUTOST VÄLJA NING TULISTAB VASTU.

OLUKORD MUUTUB VEELGI KEERULISEMAKS...

KATE'I ANKEET.

Sündinud: 05.10.1975.
Elukoht: Reading, Inglismaa.
Õed: Beth ja Anna-Melissa.
Pikkus: 160 cm.
Silmade värv: hallikassinised.
Juuste värv: helepruunid.

Kate Winslet

23-aastaselt inglannal

on näitlemine juba sünnist saati veres – tema vanemad (ema Sally ja isa Roger) on samuti näitlejad. Kuigi Kate teadis juba varakult lavaelu häid ja halbu külgi, otsustas ta siiski peale põhikooli lõpetamist keskkooli asemel filmikooli kasuks. Seda otsust pole ta siiani kahetsema pidanud. Esimest korda oli Kate kaamerate ees 13-aastaselt – maisihelveste reklaam-klipis. Peale seda osales ta mitmetes televisiooni sarjades ja showdes. 1994. aastal valiti Kate 175 kandidaadi seast filmi "Taevalikud olevused" ("Heavenly Creatures"), mis tegi 19-aastasest näitlejannast kinostaari – Kate roll äratas Hollywoodis noore näitlejana vastu tohutu huvi. Katele pakuti osatäitmisi mitmetes Hollywoodi kasatükkides (sealhulgas ka "Romeos & Julias"), kuid Kate oli (ja on) väga valiv – iga osa ta ainult raha pärast vastu ei võta.

Aasta hiljem (1995) mängis ta filmis "Sense and Sensibility" ("Mõistus ja tunded"). Marianne osa täitmise eest esitati ta "Oscarile". 1996. aastal mängis ta William Shakespeare'i näidendi "Hamlet" ekraniseeringus Opheliat. "Hamletile" järgnes

1997 Rose'i osa "Titanicus". Kuigi paar aastat varem oli Kate eelarvamuste tõttu ära ütelnud võimalusest töötada koos Leonardo DiCaprioga ("Romeos & Julias"

mängis Julia osa Claire Danes), nõustus ta siiski. Kate arvamus Leonardost kui ennasttäis staarist osutus valeks – hiljem on Kate Leod nimetanud üheks oma parimaks filmipartneriks. Ainus probleem, mis võtetel tekkis, oli suudlustestseen. Stseeni hakati filmima kohe peale lõunasööki ja Kate, kes on veendunud taimetoitlane, ei suutnud taluda vorsti maitset Leo suul. Rose rolli eest esitati Kate teist korda "Oscarile", kuid kahjuks jäi ka seekord autasu saamata.

Vastupidiselt teistele staaridele, kes kuulsust nautivad, Kate'ile kuulsus ei meeldi ja Hollywoodi võltsi sära ta lausa vihkab. Hea meelega tõmbuks Kate filmitööstusest eemale ja looks oma pere.

Ines Mägi

Kuidas parandada rattakummi?

Kas siis, kui sügisilmad sõitma ei meelita ja jalgratas kipub talveunne jääma, on kena, kui vaatad vana hea sõidusõbra "käimad" üle – siis võid kevadel kohe julgesti sadulasse istuda.

Rattakummi parandamiseks vajad:

tükki liivapaberit, kummilappi, liimi (või rattakummi paranduskomplekti, mida saab poest osta), kahte mutrivõtit (soovitavalt reguleeritavaid), pumpa, veeämbrist ja paari kahvlit. Kahvleid võivad asendada ka kruvikeerajad.

1. Pööra jalgratas tagurpidi, nii et ta toetuks sadulale ja lenksule, ning kruvi katkise kummiga ratas kahe mutrivõtme abil küljest lahti.

2. Keera ära ventiil ja see väike rõngas, mis ventiili ratta lähedal kinni hoiab. Jäta meelde, kuhu sa need paned!

3. Nüüd tuleb see kõige raskem: võta kumm velje pealt maha (ainult ühest äärest). Selleks kasuta kahte kahvlit, kruvikeerajat või rattapoes müüdavaid spetsiaalseid riistu. Suru kahvli tagumine ots kummi ääre alla ja painuta üks serv välja, jätkka sama teise kahvliga kõrvalt. Ole ettevaatlik, et ei kahjustaks sisekummi!

4. Võta sisekumm välja. Pane uuesti külge ventiil ning pumpa sisekumm täis.

5. Nüüd vaatame, kus auk asub! Selleks pane õhku täis pumbatud sisekumm veega täidetud ämbrisse, keera kumm jupp-jupi haaval vee alt läbi. Kui näed mulle pikas reas vee alt üles tulemas, oled augu üles leidnud. Pane sõrm augu peale ja tõsta kumm veest välja.

6. Kuivata kumm ära. Nüüd läheb sul vaja liivapaberit, liimi ja augu katmiseks kummipaika. Nühi ettevaatlikult liivapaberiga augu ümbrust sama suures ulatuses, kui suur on su kummilapp.

7. Suru kummipaik augule. Pressi veel päidlagaga peale mõni hetk, et paik ikka kindlalt kinni jääks.

8. Kata augu ümbrus paraja liimikihiga ning oota mõni minut (liimi täpne kasutus-õpetus peaks liimipakil kirjas olema).

9. Oota 5 - 10 minutit ning pumpa kumm uuesti täis. Kontrolli vee all, kas auk sai ikka korralikult parandatud. Kui kuskilt enam mulle ei tule, on kumm terve.

10. Siis tuleb kõik jälle kokku monteerida. Võta ventiil ära. Topi sisekumm ratta sisse tagasi. Jälgi, et kõigepealt oleks paigas ventiilikoht, siis pane väliskumm veljele tagasi. Pane ventiil tagasi ja pumpa kumm täis. Kruvi ratas alla tagasi. Oled hakkama saanud suure asjaga.

Toimetuse loal ajalehest
"Barnens Tidning" refereerinud
Ruth Tiidemann

NAERU-USS

Mängult on laval restoran, kuhu Juku tuleb koos Isaga.

ISA: Nüüd, Juku, saad näha, kuidas tõelised härrasmehed lõunat söövad. Sa ju tahad suurest peast tõeliseks džentelmeniks saada, eks ole?

JUKU: Ei, paps – ma tahaksin saada selliseks, nagu sina oled!

ISA: Khm... Näed, siin ongi vaba laud. Istume, Juku! (Teeb sõrmenip-su.) Hei, kelner!

KELNER (tuleb ning teeb kummar-duse): Tere tulemast! (Ulatab menüü.) Palun, valige, mida soovite!

JUKU: Ükskõik, mida – peasi, et saaks ruttu süüa! Mul on koht õudsel tühil!

ISA: Ja minul on ka lausa hundiisu. Mida te meile soovitate, kelner?

KELNER: Hundiiisu... Kahjuks meil Punamütsikesi momendil ei ole...

ISA (prille ette pannes): Kas teil on veel neid vanu häid tiguisid?

KELNER (jäeb hetkeks mõttesse): Ei, härra, meil on kõik uued töötajad!

ISA: Aga mida hõrgutavat te meile soovitate? Näiteks kanatoitudest?

KELNER: Meil on kana á la Porche, kana á la Ford ja tibu á la Zaporlets...

JUKU: Mille poolest need siis erinevad?

KELNER: Erinevus on automarkides, mille alla need linnud jäid...

HÄRRASMEES (kõrvallauast): Kelner, kelner! Kes on minu pannkoogi ära reostanud?

KELNER (omaette pobisedes): Sa püha müristus, see pole pannkook, vaid pitsa! (Isale.) Vabandust, mul on veidi tegemist, vaadake seni menüüd! (Läheb Härrasmehe juurde.) See, mida te põrnitsete, pole üldse see, mida te arvate, vaid hoopis pitsakate! Ja miks te, härra, oma biifsteeki ära pole söönud?

HÄRRASMEES: Seda on ju võimatu süüa – see on vintske nagu tallanahk! Pealegi on se biifsteek oma vanuse kohta liiga väike! Viige see kohe kööki tagasi ja kutsuge juhataja!

KELNER: Kas arvate, et juhataja

Head isu!

Pilt Holger Lihtmaa

hakkab seda sööma? (Uurib praadi.) Ei, ma ei saa teie biifsteeki tagasi viia – te olete seda juba noaga kriimustanud!

HÄRRASMEES: Sellisel juhul ma loobun toidust, tooge mulle ainult üks tass kohvi!

ISA: Ma arvan, Juku, et sööme parem suppi – supile hakkab mu hammas kindlasti peale. Kelner, tooge mulle üks seenesupp, palun!

KELNER (nende juurde astudes): Nii et supp... (Kirjutab tellimuse üles.) Ja mida sööb noormees?

JUKU: Mina suppi ei taha, ega ma kodus ole! Paremt võtan ühe kalasalati.

KELNER: Üks moment, kohe täidan tellimuse!

HÄRRASMEES: Kelner, kelner! Minu toolileeni! Istub kärbes!

KELNER (üle öla): Ja mida te soovite talle tellida? Ei midagi? Selge... (Lahkub.)

JUKU: Kuule, paps, lähme parem koju ja sööme võileibu!

ISA: Kes kannatab, see kaua sööb, poja! Näed, juba me kelner tulebki!

KELNER (viib kõigepealt Härrasmehele kohvitassi, siis tuleb Juku ja Isa juurde): Palun, siin on teie supp ja siin on salat! Head isu!

ISA: Tänan, tänan! (Võtab lusika pihku.) Oodake, oodake – mu supis on surnud kärbes!

KELNER: Ja kas teie tahtsite sellise raha eest elusat koera saada?

ISA: Ei, vaadake ometi – see on kärbes mis kärbes!

KELNER: Näe, kui tormakas teine – tavaliselt ootavad nad ikka magusoidu ära!

JUKU: Ja kes on need väikesed

Tegelased:

Juku

Juku isa

Kelner või Ettekandja

Härrasmees

vingerdajad, kes mu salati-lehtedel ringi lasevad?

KELNER: Kas sina, poiss, pole midagi vitamiinidest kuulnud? Need on vitamiinid – näed: A, B ja C!

JUKU: Aga see on ju kalasalat... Ja mis see veel on – poolik vihmauss!

KELNER: Eks kala söi vist teise poole ise ära! (Isale.) Ma toon teile kohe arve...

ISA: Kuulge, aga ma pole veel oma suppi sööma hakanudki!

KELNER: Jah, aga see on seenesupp – kes teab, mis teiega pärast sööki juhtuda võib!

ISA (hakkab pead vangutades rahakotti otsima).

HÄRRASMEES: Kelner, kelner! Öelge, mis te mulle tõite, kas teed või kohvi? Sellel on mootoriõli maitse!

KELNER: Kui mootoriõli maitse, siis on see kohv – meie teel on hoopis petrooleumi maik!

HÄRRASMEES: Oo! (Vajub minestunult toolile).

JUKU: Vaata, paps, su supis ujub tervelt kolm surnud kärbest!

KELNER: Valejutt! Üks neist annab veel elumarki!

ISA: See on liig mis liig: tellin seenesuppi ja saan taldrikutäie kärbesid!

KELNER: Noh, ilmselt on supp siis kärbeseseentest tehtud! Ma ju palusin kohe tasuda!

ISA: Aah! (Minestab.)

KELNER (Jukule): Näed, noormees, milline luksuslik restoran meil on: küllastajad söövad siin lausa nõrkemiseni! Meil on kõik uhke, luksuslik ja suur!

JUKU: Jah, nii suuri kärbesid ja vihmausse pole ma varem näinud! Aga nüüd öelge, kus teil telefon asub: lähen ja kutsun linna kõige suurema kiirabimasina!

Kõik, kes suudavad (kärbsed kaasa arvatud), teevad kummarduse.

Kopraklubi

Põlva
maakonna
vapp

Mie Kopraklubi vapi-loom on muidugi kobras. Hea Lapse Kopraklubi lehekülgedel on antud lugejale mitmeid küsimusi, millele vastused on veel saamata. **Üks nendest oli:** mida sa tead koprast? **Ja teine:** missuguse Eesti maakonna vapil on kopra kujutis?

Viimasele on lihtne vastata, kui meie vabariigi maakondade vappe uurida. Kobras on Põlva maakonna vapil – õieti on neid seal koguni kolm! Selle järgi võib arvata, et tolles maakonnas leidub kopraid päris palju. Kopraklubi ei ole paraku Põlva kandist kirju saanud...

Räägime seekord Kopraklubi vapi-loomast veidi lähemalt.

Kobras on eluviiside poolest inimesele üpris sarnane. Ta on perekondliku elulaadiga loom. Perekonnas valitseb truudus ja ühtekuulvus. See tähendab, et koprapesakonnas on kaks vanalooma – emane ja isane, kes paarilisi ei vaheta, vaid elavad kuni elu lõpuni koos. Nende juures elavad kahe põlvkonna pojad – alla-aastased ja üheaastased. Noored lahkuvad pesakonna juurest täisealisteks saades. See sünnib juba teisel või kolmandal eluaastal – siis alustavad nad iseseisvat elu ja rajavad oma pere ja pesakonna. Nad otsivad sobiva elukaaslase, ehitavad urgudesüsteemi, varuvad talveks toitu. Peagi sünnivad nendelgi pojad ja nii see eluring aasta-aasta järel kobraste maailmas jätkub...

Kui aga kusagil on asustustihedus väga suur, siis esineb kobrastel ka suurperesid. Sel juhul jäävad perekonna juurde ka kaheaastased pojad ning on leitud ka pesakondi, kus esineb isegi nelja-aastaseid poegi. Inimeste perekonnas tähendaks see, et koos elavad vanavanemad, vanemad ja nende täiskasvanud lapsed. Koprapesakonnas võib olla kuni kümme isendit, Eesti keskmine on neli.

Koprapesakonna territoorium on

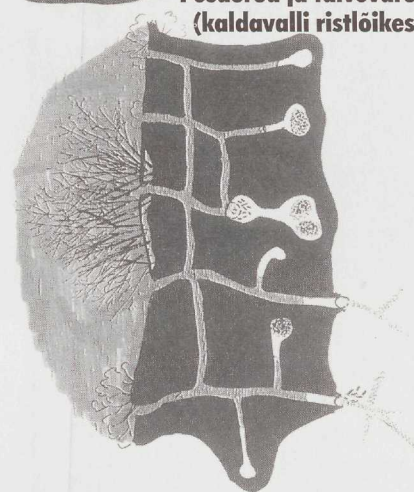
tähistatud kuhilatega, mida üpris tihe-
dasti niisutamata käiakse, et teised
nende haisumätaste järgi maoma-
nike piiridest teada saaksid ja neist
üle ei astuks. Koprad ei oska ju kir-
jutada "ERAMAA"! Kuna koprad ela-
vad veekogude ääres, on nende
piirkonnaks Eesti oludes keskmiselt
2 km kaldaala. Vaese toidubaasiga
veekogude ääres aga võib see ula-
tuda kolme kuni nelja kilomeetrit.

Kobras on osav ehitusmeister, kes
ehitab erineva otstarbega urge ja
paisutab oma elutegevuse jaoks vett,
ehitades selleks tamme. Urgude
suudmed peavad kobrastel avanema
vee alla. Kaval, eks?

Urgude arv vanemates asundus-
tes kasvab 30 - 40 uruni, mis mood-
ustavad urgude süsteemid (vt joo-
nist!). Koprad ehitavad peururge, var-
jeurge, toitumisurge, kuhilpesi, ka-
naleid ja radu, kopratamme. Selleks
ei küsi nad luba maakonnavalitsuselt
ja astuvad inimtegevusega vastuol-
lu, mis paraku alati kipub lõppema
inimese huvides... Kobras ise on
aga rahulik ehitaja, kes ei ole
sõjajalal kellegagi. Te-
ma toiduks on suvel
peamiselt rohttaimed,
talvel lehtpuude koor.
Kevadel söövad koprad
enamasti puude
ja põõsaste noori
võrseid, sügi-
sel enne esime-
si öökülmi va-
ruvad nad tal-
veks toidu, re-
mondivad pesa-
urud, paisutavad
tammidega vett, sest
peale püsiva jääkatte
tekkimist veetase langeb
ning jää alla tekivad
tühimikud. See loob kop-
rale head varjetingimused
ja võimaldab samal ajal lii-
kuda ning toituda nagu
klaaskupli all. Ma arvan,
et meil on tore vapi-loom!

Pesaurud ja talvevarud
(kaldavalli ristlõikes).

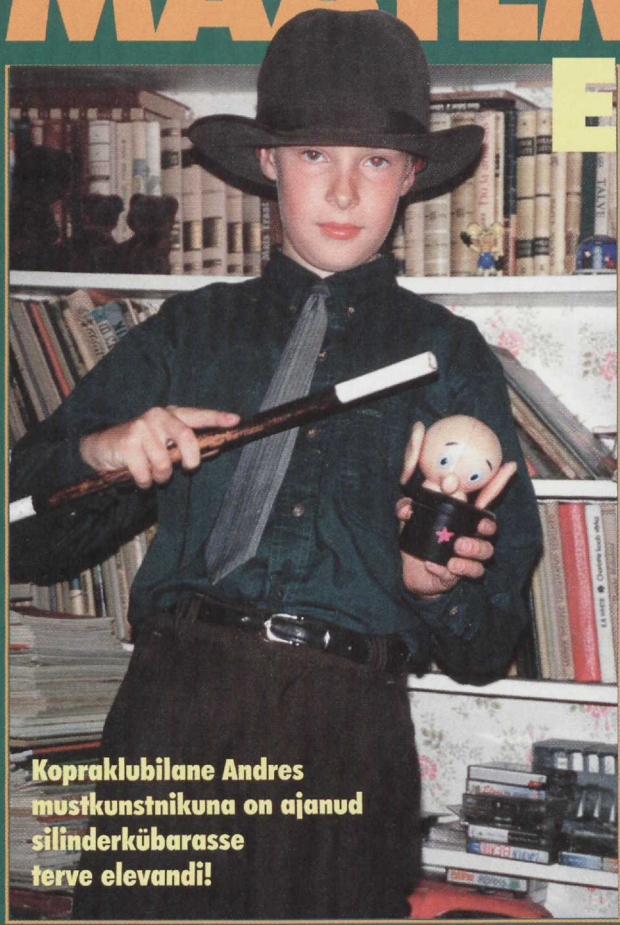

Pesaurud ja talvevarud
(läbilõige pealtvaates).

Kopra esikäpa
ja tagakäpa jäljend
ning jäljerida
aeglasel liikumisel kaldal.

MAAILMAS JA EESTIMAAL

Kopraklubilane Andres mustkunstnikuna on ajanud silinderkübarasse terve elevandi!

Andres on esimene Kopraklubi auhinna saaja. Mõelik ilme ei reeda veel tema kavatsusi.

KOPRAKLUBI

on eeskätt kirjaklubi, ja nagu mäletate, avasime eelmises numbris klubi kirjaveerud. Mitmete kirjade autorid on avaldanud ka soovi Kopraklubi liikmeks olla. Esimene klubi küsimustele vastaja oli **Andres Jakovlev** Tallinnast, kes osutus nii huvitavaks poisiks, et teeme temast nüüd pikemalt juttu. Andres oli kokkulepitud ajaks kodus isegi oma kirjutuslauale väikesel alusel mahla-küpsisemineraalvee-puuvilja-laua katnud, er meie vestlus kodusem oleks. Eks ole külla minnes alati tore tunne, kui näed, et sind on oodatud!

Andres ütles, et tahab olla Kopraklubi liige küll, kui ainult selleks aega jääb, sest tal on hästi mitmeid huvialasid, millega ta vabal ajal tegeleb. Küsisin, kas ta on suutnud leida vastuse sellele allkirjale, mille saladuse avamiseks kopraklubilaste abi palusin – allkiri kirjal oli **NOHUGEPID BENGT**. Andres vastas, et esimene sõna oli **HUNDIPOEG**, aga teise sõnaga ei osanud ta midagi

peale hakata. Sellega ei pidanudki midagi tegema, sest see oli ju allkirjutanu eesnimi. Nii saimegi vastuks, et kirja on mulle saatnud **HUNDIPOEG BENGT**. Muide, selles kirjas teatati, et juba on alanud ettevalmistused osavõtuks hundudele mõeldud **KRIIMSILMA** juubelilaagrist, mis toimub 26. - 28. märtsil 1999.

Andres ütles, et nende koolis skautte ei ole (ta õpib Tallinnas Lilleküla keskkoolis). See pärast teab ta skaudiliikumisest vähe. Tal on üpris huvitav harrastus – ta kogub elevandikujakesi – ja peale selle tegeleb mustkunsti, detektiivitarkuste ning veel mitme muu huvialaga. Kopraklubi auhinnaks sai ta Ameerika skautide ühe näituse suveniirmärgi, mida ta fotol käes keerutab. Võib-olla on see esimene käiseembleem tema tulevases kogus, mine tea! Mustkunst läheb tal aga nii hästi, et ta on sellega esinenud ja kavatseb peagi koolis uuesti esineda. Huvi elevantide vastu tekkis tal sellest, et hakkas ühel päeval naljaviluks välja mõtlema igasuguseid vigurjutte elevantidest ja neid oma kaasõpilastele koolis jutustama. See mõte tekkis omakorda sellest, et kodus koristustöid tehes leidis Andres ühest kastikesest kaks elevandikujakest, mis saidki tema kogu esimesteks elevantideks. Omapärane juhus oli tal aga rannas, kus ta liiva seest leidis võtmehoidja, mille küljes rippus keti otsas väike elevandike.

KOPRAKLUBI küsimusele "Missu-

guseid mänge sa meeleldi mängid?" vastasid kirjasaatjad, et kõige meeldivamad on lauamängud, mitmesugused vabas looduses ja õues mängitavad mängud ja kirjutusmängud. Küsimusele "Milleks oled sina alati valmis?" vastati üldiselt, et teisi abistama, süüa tegema, mõnikord ka koristama ja et ollakse sealjuures ausad, sõbralikud ja korralikud. Seda kinnitasid ka Lääne-Virumaa tüdrukud ning Haljala kirjasaatjad Riinu ja Raigis Urban avaldasid soovi saada Kopraklubi liikmeks. Te olete meie nimekirja kantud. Loodame, et teil jätkub järjekindlust ka liikmeks olla, esialgu kirja teel. Küsimusele "Misesugune kaal peab inimesel olema, et ta suudaks kõndida?" saime õige vastuse: tasakaal. Pakuti välja ka kehakaalu kuni 100 kg – ja eks ta raske ole küll sellise kaaluga kõndida – aga sumomaadlejad, kes kaaluvad rohkemgi, suudavad kõndida ja veel maadeldagi.

Kooliaasta juba käib ning ootame Kopraklubi kirjaveergudele uusi ja huvitavaid kirju, mis võivad sisaldada ka küsimusi skautliku tegevuse kohta meil ja mujal. Kopraklubi ootab uusi liikmeid ja äkki lööme kaasa ka Kriimsilma laagri ettevalmistustes? Selleks mõelge välja selle laagri embleem, laul või hüüd – anname need siis edasi laagri korraldajatele, ja mine tea, äkki sõidame parimate autoritega laagrissegi! Edu teile, kopraklubilased!

Barbindu:

BARBIE POLNUD MITTE HIRMUGI,

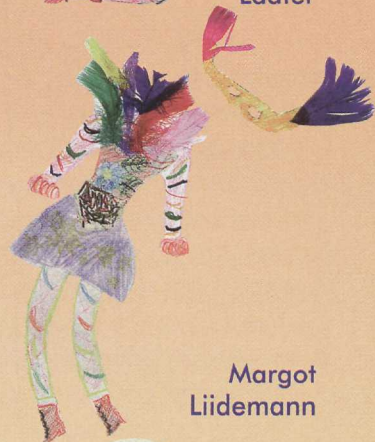

Laura Mürsepp

Maali-Liina Kulla

et ta karnevalikostüüme keegi tähele ei pane! Aitäh, armsad andekad moekunstnikud! Post tõi Barbiele nii palju kostüüme, et kõigi nende kandmiseks tuleks igal nädalavahetusel paar karnevali korraldada! "Miks ka mitte!" lausus Barbie seepeale õlgu kehitades. "Kui käin viis päeva järjepannu korralikult koolis, siis võin ju paar päeva väheke lulli lüüa!"

Nagu ehk isegi näete, on enamjagu Barbie karnevalisoengutest üsna sõjakalt puhvis.

Mirjam
LaaterMargot
Liidemann

**Seekord
palub Barbie,**
et keegi mõtleks välja
ta pikkade juuste jaoks
mõnusa koolisoengu,
mille peale võiks
iga ilmaga kindel olla.

**Parimad saavad
auhinnad, mis sobivad
kõigile peale põhimõtteliste
kiilaspeade!**

Triin Silm

Kristiina Lindegrön

Liisa Kivimäe

Krõot Olo

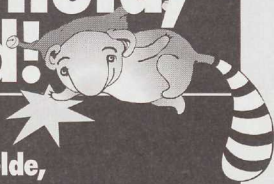

MÄNGUASJADE
MAALETOOJA
JA HULGIMÜÜJA

RIMONNE

Heia-heia, sõbrad!

Tuletan kõigile igaks juhaks meelde, et Tallinnas, Lääne- ja Põhja-Eestis elavad lapsed saavad oma auhinnad kätte Kullo Lastegaleriist (Tallinn, Kuninga 6), mis on suletud ainult teisipäeviti, ja lõunaestlaste preemiad toimetame Tartu Lasteraamatukogusse (Tartu, Kompanii 3/5). Kui kellelgi on erisoove, siis palume sellest toimetusse teatada. Muide, agaratel kirjutajatel paluksime Hea Lapse suvenumbrid üle vaadata – Kullo galeriis ootavad paljud svised auhinnad omanikke!

Tere!

Olen 9 aastane ja mu nimi on Helene. Kogun taskukalendreid ja väljalõikeid loomade kohta. Ükskõik, kas kirjutaja on poiss või tüdruk. Pilt oleks tore üllatus. Mul on oma koer ja lehm. Mu lemmiklaulja on Koit Toome.

HELENE LOONET, Lohu, Muruoja, Kohila vald, Raplamaa.

Tere!

Olen 11 aastane tüdruk ja soovin leida kirjasõpru. Pean lugu erinevatest muusikastiilidest. Minu lemmikbänd on Spice Girls. Vabal ajal õpin muusikakoolis viiulit ja klaverit. Peale selle käin laulmas ja tantsimas.

LIIS VARIK, Ümera 11 - 127, Tallinn, EE 0038

Tshau!

Olen seitsme aastane. Soovin leida 5 - 8 aastast kirjasõpra. Ta peaks olema poiss. Kogun raha, autopilte ja mulle meeldib rattaga sõita. Kui Sa pildi saadad, on vastus kindel, aga kui pilti pole, siis pole ka midagi.

TOOMAS LOONET, Lohu Muruoja, Kohila vald, Raplamaa.

Hei!

Soovin endale kirjasõpra. Ta võiks olla 8 - 11 aastane. Ise olen 10 aastane. Kir-

LEGO-auhinnadega jäime seekord kimpu, sest imehäid töid tuli seekord palju rohkem, kui meil auhindu jagus. Karbikeste omanikud on **Mattias Mälk** Tallinnast, **Simmo Jaaniso** Tartust, **Paul-Hendrik** ja **Mats Kulla** Laevast, Krõõt ja **Sander Olo** Tori vallast, **Siim Ristikivi** Paikuselt, ja **Arro pere** lapsed Voorest. Kuid REKATO peamees Urmas Sirel andis meile lisaks LEGO-karbikestele veel ergutusauhindugi, ja nende omanikeks saavad **Artur Öpik** Pärnust, **Tiina Kaukvere** Jänedalt, **Eelika Külmallik** Peetrist, **Risto** ja **Reigo Hinno** Piirsalust, **Artur Kurissoo** Tallinnast, **Annaliisa Kaaremaa** Mõisaküllast, **Josep Tepler** Tartust, **Joel Looris** Kernu vallast ja **Elva väikelastekodu**. Parimatest joonistustest korraldame näitusegi, mida saab vaadata Tallinnas LEGO firmakaupuse eeskojas.

jasõbraks soovin tüdrukut. Mulle meeldib lugeda, joonistada, ujuda ja rulluisukudega sõita. Vastus garanteeritud.

ANNE HELSTEIN, Kooli tee 5 - 43, Võru 65606.

Tere, Triibu-Liine!

Olen 11 aastane tüdrukutirts. Ma pole varem sulle kirjutanud. Mulle meeldib Hea Laps ja ma tahaksin ka oma kirja teiste seas näha. Tervitan Sind ja Su sõpru.

KÄRT REBANE, Herne 21, EE 2400 Tartu.

Hei!

Olen 11 aastane Tallinna tüdruk ja soovin 11-12 aastast kirjasõpra. Mulle meeldib sport, kunst ja tantsimine. Lemmikbänd on Spice Girls. Foto pole kohustuslik.

HÄLI TARUM, Pikk 45 - 2, EE 0001 Tallinn.

Hei, kõik toredad tüdrukud-poisid!

Siin kaks rõõmsameelset plikat Saaremaalt, kes tahaksid kirjasõpru leida! Meile meeldib olla koos sõpradega, koguda kleepse, kirjaudukaid jms ning kirjavahetust pidada. **VASTAME KÕIGILE! TIINA (12) ja MERJE (14), Kevade 36, Kuressaare 93814, Saaremaa.**

Seekordsed Barbie-saajad on **Laura Mürsepp** Puskarust, **Maali-Liina Kulla** Laevast, **Maarja Ülevaino** Paliverest, **Mirjam Laater**, **Kristiina Lindegrön** ja **Kärt Rebane** Tartust, **Liina** ja **Kai Horeb** Kohtla-Järvelt, **Jaana Kurg** ja **Liisa Kivimäe** Tallinnast, **Margit Juhkov** Sangastest, **Liis Rooni** Türilt ja **Margot Liidemann** Haapsalust.

Ristsõna-kassetid lähevad **Triin Kitsemetsale** ja **Triin Silmale** Tallinnast.

Naljake ülesannete preemia saab **Martiina Viil** Tartust. Kommipaberi-preemiad Kalevilt saavad **Riinu** ja **Raigis Urban** Haljalast, **Elen Pärt** Tartust ning **Nele, Eneken** ja **Thea Viks** Tallinnast.

Kohtumiseni, sõbrad!
Igavesti Teie lapsur
Triibu-Liine Nessuke.

Hei!

Soovin leida kirjasõpra vanusega 9 - 13 a. (Võib olla nii poiss kui tüdruk.) Mulle meeldib käia kinos, jalutada õues. Kogun loomapilte ja udukaid.

SIGNE, Ed Vilde tee 55 - 46, EE0034 Tallinn.

Tere!

Olen 13 aastane ja soovin pidada kirjasõprust 10 - 12 aastase tüdrukuga. Minu huvialaks on lugemine, tantsimine ja sport. Mulle meeldivad koerad ja hobused.

LIIS ROONI, Raja 3, EE2810 Türi.

Tere, toimetus!

Mulle meeldib Teie ajakiri ja ma loen teda iga kuu. Eriti meeldivad mulle artiklid loomadest. Mul on endal ka koer Romy. Sooviksin väga leida Teie ajakirja kaudu endale kirjasõpra.

Olen 10 aastane. Minu huvialadeks on ujumine, laulmine ja jooksimine ning mulle meeldivad kõik loomad maailmas. Kui suureks saan, tahan saada loomaarstiks ja teha loomade varjupaiga.

LAURA LUTS, Paldiski mnt. 191 - 15, Tallinn 13518.

Koolimullid

Kallis Triibu-Liine!

● Ma mõtlesin, et kirjutan teile mõned oma koolimullidest. Esimesest tabelist tuleb leida üles (vastavalt sellele, kas oled tüdruk või poiss) oma silmavärv.

Oletame, et oled tüdruk, siis otsi tüdruku-kirja alt oma silmavärv ja poisikirja alt oma kallima silmavärv. Kui oled poiss, siis vaata tabelit muidugi vastupidi.

Ja selle tabeli järgi tuleb teise inimese käest küsima, mis on tema lemmiknäts. Mida selle järgi saab ennustada?

Maasikanäts – armastus.

Apelsininäts – meeldivus.

Piparmündinäts – mahajätmine.

Vaarikanäts – õnn.

Dirol – hea elu.

Orbit – suudlus.

Kristel Kork Tallinnast

×	\	/	\	×
\	♥	•	♥	\
/	×	v	•	/
v	♥	•	♥	v
×	×	/	v	×

- pruun

- sinine

- must

- hall

- roheline

POISS

TÜDRUK

- pruun

- sinine

- must

- hall

- roheline

♥ - salaarmastus

v - lahkumine

×

\ - õpetus

/ - truudus

• - eluõnn

Vahetundides ennustatakse tulevikku

● Koolis tehakse vahetunnis nii mõndagi. Kõigepealt ennustatakse muidugi tulevikku.

Selleks valmistatakse tabel, millel on numbrid ja vastavad kirjad, näiteks

Milline tuleb sinu mees?

(1 - 5)

1 - kuningas

2 - kerjus

3 - sibi

4 - president

5 - sõber.

See, kellele ennustatakse, peab ütlema numברי ühest viieni. Kui ta valib kolme, siis saab ta meheks sibi.

Järgmine küsimus on: kus tulevad teie pulmad?

1 - prügikastis

2 - tikutoosis

3 - lossis

4 - suvilas

5 - Rootsis.

Kui valid kahe, siis tulevad su pulmad tikutoosis.

Järgmise ennustuse kaudu saad teada, mida su tulevane mees sulle kingib.

1 - närtsinud võilill

2 - pealeistatud prillid

3 - auto

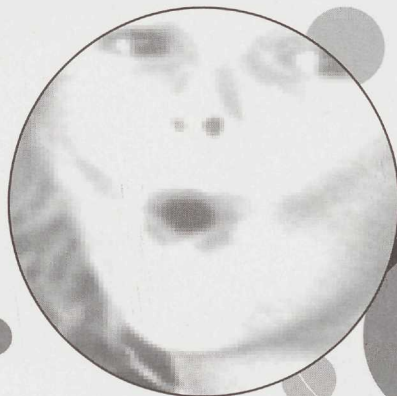
4 - maja

5 - võisai.

Ennustatakse ka sõrmede järgi. Inimesel, kellel on keskmine sõrm kõigist pikem, on elu pikk ja õnnelik jne.

Ka käe järgi ennustatakse – aga selleks peab teadma, kui pikk on kellegi elujoon.

Liis Lass Tallinnast

PETTERI

Irmelin Sandman Lilius

KUTSIKAS

Hilissuvine päev Tulavalli linnas oli päikest ja tuult täis. Petter Bartolomeus Apelman tahtis õue minna. Ta haaras kolmejalgse puuhobuse pihku ja tõmbas mütsi kõrvadele.

Emä ütles, et Petter oli nii tuulise ilmaga välja minemiseks liiga väike.

“Ma ei ole väike,” lausus Petter. “Ma olen suur.”

Emä oli temaga sama meelt selles, et Petter oli oma väikevennast Mickelist suurem, kuid täheldas samas, et ta oli pisem kui suur vend Markus ja suur õde Anna Liina.

“Mis siis saab, kui tuul su minema viib?” päris emä.

See ajas Petterile naeru peale: “Ma võtan Chieni kaasa ja hoian temast kinni.”

“Noh, olgu,” ütles emä. “Eks sa siis mine. Aga ainult hetkeks.”

Chien oli vana ja tark koer, kes elas Apelmanide naabruses. Tal oli prantsuse nimi, kuna ta oli Prantsusmaal sündinud.

Petter läks naabrite õuele. Chieni peremees, kapten Sund, askeldas lillepeenrade juures. Chien istus oma koopas. Selle koopa oli ta endale tulevarjuks kaevanud. Aastate jooksul oli tasapisi kaevanud oma koopa ikka sügavamaks ja sügavamaks. Ainult silmad paistsidki sealt välja. Ja koon, kui ta pead tõstis.

“Tere, Koera-onu!” ütles Petter kapten Sundile. “Kas ma tohin Chieniga jalutama minna?”

“Tere päevast, väike Petter!” lausus kapten Sund. “Või siis sina julged pöörast ilma trotsida? Aga kes teab, kuidas selle koopas konutajaga lood on?”

Vana koer ronis pikkamisi ja kangete jälgadega üles.

Kui Petter ja Chien jõudsid Mikke-

limõisa tänavale, sööstis neile vastu nii ränk tuulehoog, et nad pidid seisatama. “Äkki on see sinu jaoks siiski liig?” küsis Petter, lootes, et Chien vastab jaatavalt.

“Seni pean veel ikka vastu,” vastas Chien. “Tahaksin sulle midagi näidata, enne kui ma... Ma mõtlen, seni, kuni mul veel aega on.”

“Miks sul ei peaks aega olema?” küsis Petter.

Chien ei vastanud. Ta kõndis Petteri ees tänavat pidi üles, pööras Kuldkrooni tänavale ja astus siis selle linnaosa poole, mida kutsuti Ring-

mänguks.

Nad jõudsid kõrvalehitiste ja plankaedade vahel kulgevale väikesele kõrvatänavale. See lehkas hästi – õuekummelite ja koerte järgi. Chien heitis hingeldades kõhuli ja puged aia all olevasse väikesesse auku.

“Tule minu järel,” ähkis ta. “Tõmba esikäppadega ja tõuka tagakäppadega.”

Petter roomas Chieni kannul. Nad jõudsid tagahoovi. Seal, tuulevarjus ja päikesepaistel, mängis ja müras neli koerakutsikat. Koeraema istus neid vaadates. Chieni nähes ta uri-

ses.

"Ära urise," lausus Chien. "Mul on tähtis asi ajada. See puudutab meie laste tulevikku."

Koeraema lõpetas urina haigutusega. Chien võttis istet. Petter küürutas ja sirutas käe. Aeg-ajalt tuli mõni kutsikatest nii lähedale, et ta sai seda sillitada.

"Kas nad meeldivad sulle?" küsis Chien.

"Meeldivad!" ütles Petter.

"Need on minu viimased lapsed," teatas Chien.

"Minge juba oma teed," ütles koeraema. "Kutsikad lähevad külaliste tulekul täitsa metsikuks. Ja mul on nendega juba niigi küllalt tegemist."

Chien läks aia juurde ja roomas välja. Petter läks tagurpidi tema järel, ja siis nägi ta nurga tagant tulevat tüdrukut. Petter tundis teda, ta nimi oli Tildi. Tildi isa nimi oli Gashaanle. Ta oli Waarufist pärit meremees.

Tildi silmitses Petterit tõsiselt ja küsis: "Mida sina siin teed?"

Petter ei vastanud, vaid lipsas kiiresti aia alla.

"Kui läheks nüüd õige koju?" küsis ta Chienilt.

"Kuju?" kostis piuksuv kutsikahääl.

Üks kutsikaist oli lipsanud välja nende kannul. Ta oli nii pisike, et vup-sas vähimagi vaevata aia alt läbi.

"Püüa ta kinni!" ütles Chien ohates. Petter sai kutsika sülle napsatud. Ta oli pehme ja soe ja armas.

Samas tõusis tuulehoog, mis pani kõik puud õõtsuma ja kohisema, ja puhangu keskel liikus jahe vari, mis meenutas pikakoivalist koera. Vari peatus. Ta pööras oma pead. Ta muutus tumedaks. Aga ta silmad hiilgasid – või paistis ta siis vaid kahest kohast läbi?

Varjukoer vaatas Chieni. Siis jätkas ta oma jooksu. Kuid nüüd oli tuul muutunud nii tugevaks, et tõmbas Chienigi kaasa, ja kui Petter, kutsikas süles, püüdis Chieni kinni hoida, tõusis temagi õhku.

Petter veeres tuules allamäge tänava otsa, lendas tuulega sealt üle katuste päris Aavasanna rannani ning tegi seal mitu kukerpalli, enne kui

pidama sai.

"Mis see oli?" ehmus kutsikas.

"Ei mina tea," lausus Petter.

"Mina arvan, et tean," ütles üks hääl ta taskust. See oli ju puuhobune!

Petter ei küsinud, mida ta arvas, sest talle oli nüüd silma hakanud muudki tähelepanuväärset. Aavasanna rannas ei olnud vett. Merepõhi laius kuivana nii kaugale, kui silmad ulatusid. Lainetriipude asemel olid seal tuuletriibud. Siin-seal vedeles kollakaspunaseid ja roosasid kive, kõik ümaraks lihvitud ja pooleldi läbi-paistvad.

"Kuhu vesi on kadunud?" küsis Petter.

"Mis vesi?" küsis kutsikas.

"Meri," lausus Petter kannatamatult.

"Kas see pole siis hea?" imestas kutsikas, ja Petter ütles: "Sina ei taip

midagi!"

"Ma ei ole siin ju kunagi käinud," tähendas kutsikas. "Ma pole ilmiski sattunud meie õuest välja. Ema on kindlasti kole vihane, kui ta mu kätte saab. Ja sinu peale ka!"

"Peame Chieni üles leidma. Ta võib meid kaitsta," lausus Petter.

"Mis Chieni?" küsis kutsikas.

"Sinu isa."

Kutsikas nuuskis ümbrust. "Jah," ütles ta, "isa on siin käinud. Vaata, siin on isa käpajälg."

"Aga need võivad ju olla mistahes koera jäljed!" arvas Petter.

Kutsikas turtsatas: "Ei või. Nendel on minu isa hais!"

Authori loal soome keelest tõlkinud Leelo Tungal

Järgneb

My Little Pony

PISIPONID PEAVAD PIDU

Kellel pole pärisponi pidamiseks võimalusi, see leiab nüüd igast korralikust mänguajapoes pisikesi ponisid. Mõnel neist on kaasas ehted, mõnel mööbel, mõnel koguni enda sarnane kaaslane. Muide, kõikjalt, kus pisiponisid müüakse, leiate ka tasuta ponivoldikuid!

Ponisid kinkisid vanasti miljonärid oma lastele sünnipäevaks. Küllap seepärast peavadki ponid pidudest lugu.

Poni peolaud – see on aas, Tordiks haljas rohi maas, Salatiks on ponil naadid, Kasteveest saab limonaadi.

Aga missugune on sinu meelest, armas lugeja, parim sünnipäevakink, ja kuidas oleks kõige õigem laste sünnipäevi tähistada?

Parimate ideede autoritele auhinnaks pisiponid!

